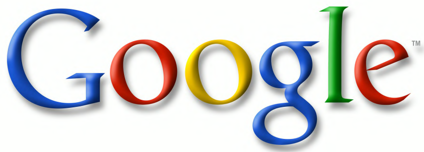

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

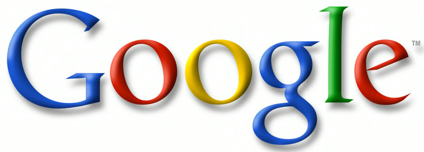
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

Scan
6525
2.6

HN SQF5 S

Scan 6525.2.6

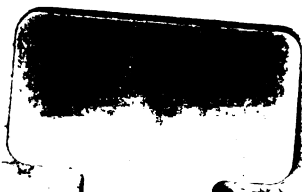
Harvard College Library

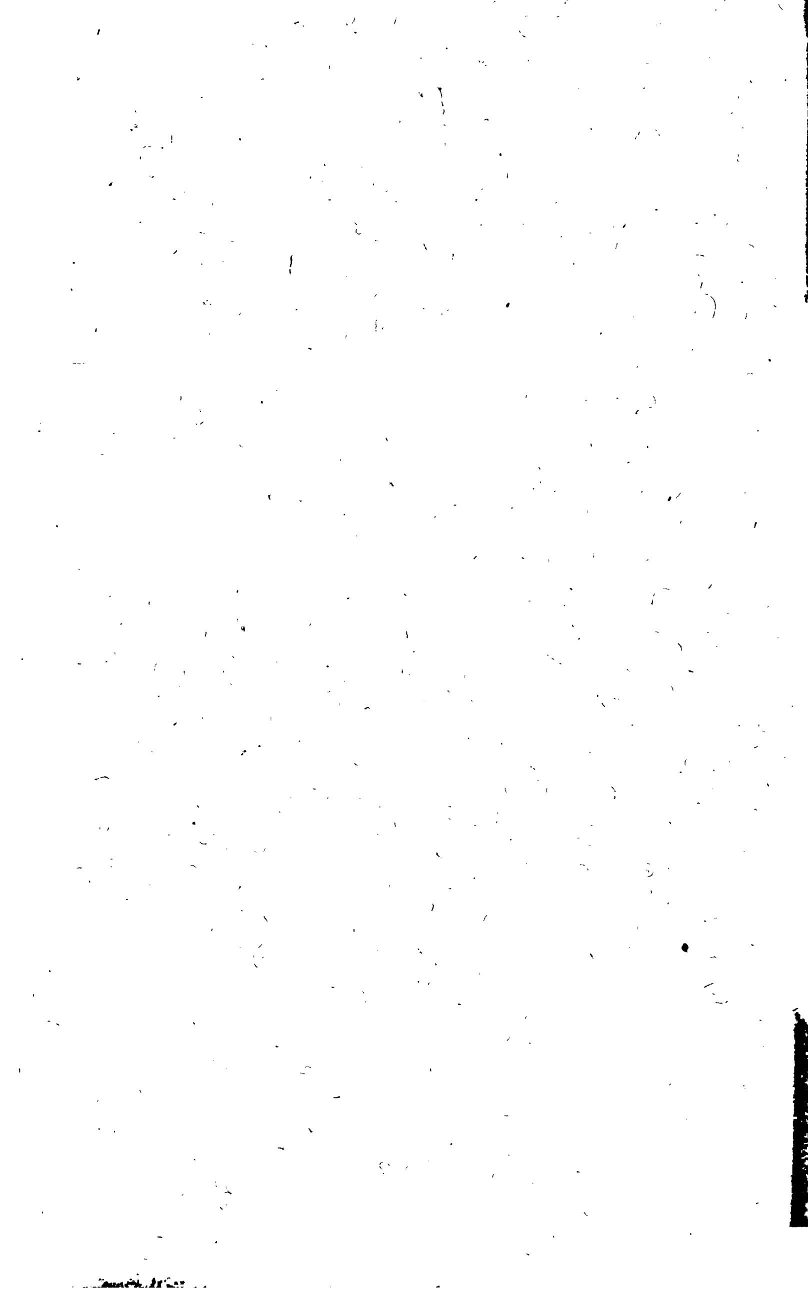
FROM THE FUND OF

CHARLES MINOT

(Class of 1828).

Received 8 Nov. 1893.

HERMAN BANG.

EXCENTRISKE NOVELLER.

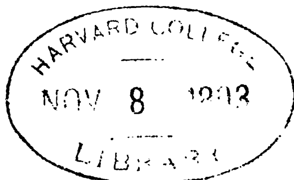
Franz Pander.
— Fratelli Bedini. —
Charlot Dupont.

KJØBENHAVN.

ANDR. SCHOUS FORLAG.

1885.

~~H. 4279~~
Scan 6525.2.6

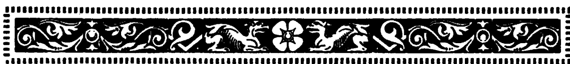

Minot fund.

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri.

INDHOLD.

FRANZ PANDER.

Franz Panders Moder vadskede for Folk. Hendes Mand havde været Snedker og havde drukket sig ihjel.

Maaske var denne samme Snedker ikke Franz' Fader. Madam Pander tog undertiden Franz' Barnehaand imellem sine sprukne Næver, og hun spilede hans mærkelige slanke Fingre ud og beundrede deres buede Negle, som var sart lyserøde. Og hun sagde, Madam Pander, at saadan havde hans Fingre været og hans Negle. Snedkeren var det vel næppe.

Muligvis var Franz en Bastard. Han var en kælen Dreng og kilden, som man siger, Elskovsbørn er. Og han havde Fornemmelser som ingen af de andre Drenge i »Kleine Dammstrasse«.

Drengene kaldte ham for «Jomfruen». Navnet blev raabt en Dag da Friskolen badede

i Elben, af Klassens vittige Hoved: saa blankhvid og skær var Franz' Krop — og siden beholdt han Navnet.

Det passede godt. Franz legede aldrig, bandede aldrig og røg ikke. Pokker vide egenlig, hvad han tog sig til. I Kleine Dammstrasse i Gadedørene, hvor de andre Drenge spillede Klink og vendte Mølle og skændtes og kom op at slaas, var han aldrig. Hjemme paa Kvisten ikke heller. Mutter Pander kunde sidde angst og vente timevis om Aftenen, før Hr. Franz kom hjem.

— Hvor har Du dog været, Franz?

— Ingensteder.

— Aldrig bestiller Du noget.

— Gav Konsulinden Dig noget?

— Ja, de havde haft Selskab igaar. Det er Finmad.

Madam Pander tog Posteien frem fra Kakkelovnen, hvor den stod mellen to Tallerkener. Franz spiste den med smaa Smæk med Tungen som en Gourmand.

Det er Champignoner, sagde han. Han elskede de Levninger, Moderen fik rundt i de »gode« Huse, hvor hun vadskede, og han spurgte hende nøie ud om Navnene, og om hvordan man spiste hver enkelt Ting. Til daglig, naar han maatte tage tiltakke med Damm-

strasse-Kost, spiste Franz kun lidt, og det lidt, han tog til sig, indsyltede han saadan i Peber, at Madam Pander nyste, blot hun saa paa det — saadan fordærvede han den gode Pølse.

Den hele Eftermiddag drev Franz omkring paa Jungfernstieg. Timevis stod han foran de store Galanterivinduer. Mest holdt han af de skinnende forgyldte Bronceting og af Dekoratørudstillingerne, hvor lange Silketøier flød. Der stod han og maabede. Men længst kunde han dog gabe foran Boghandlervinduerne. Det var Olietrykkene, han elskede. Billeder, hvor Mænd i Fløiel sidder tilbords med Kvinder i Silke og Drapperier af rødt og paa Bordet Pokaler af Guld.

Der hang et Stykke paa Hjørnet af »Neuerwall«: en mørk Kvinde, atlaskklædt, i gult, stærkt udskaaren, med to Perlerader i Haaret, rakte en rundfingret, diamantdækket Haand til en Page, i hvidt, som bukkede dybt — foran det Billede stod Franz Timer lang, til han blev ganske hed ved det og fik røde Kinder. For nu var han fjorten Aar.

Vinteraftnerne læste han; alle de Romaner, hvor én vild Fantasi krammer ud Hertuginder med Brillanter om stolte Halse og Markiser, som smægter i Rosen-Orangerier.

Eller han smurte rundt i det rige Kvartér

langs Alstern og saa efter Etager, hvor de tændte op til Fest. Der vogtede han saa ved Portene til Ekvipagerne kom, og han fik Hjertebanken ved at være saa nær ved Damerne, naar de svippede ud af Vognene med Silkeslæbene løftede, og ved Herrerne, slankvoxede, med Nakkeskilninger og Duft af Pomade.

Efter hvad der lugtede godt var Franz som gal. Hvad Madam Pander kunde rapse — saadan i Ny og Næ — helt uskyldigt (hva' gjør'et at ta'e fra de', som har? sagde hun til Mam Fürst ved Rullen) paa et og andet Toilettebord af Eau de Lubin eller Ess Bouquet i en lille Flaske, hun omsorgsfuldt (Herre Gud — naar det er for Drengen) havde med i Lommen, det brugte Franz over Maade.

— Men saadan gjorde nu ogsaa han — han, hvis Hænder og Negle Franz havde arvet.

Og forresten hele Figuren. For Franz var skudt op og var paa Veie til at blive en smuk Knægt. Blaa Øjne, man vidste ikke ret, om de var tungsindige eller sløve, en lille Mund — for lille egenlig for en Mand — med røde Læber og denne fornemme Næse, lige, med sine Næseboer, der saa let kom til at sitre.

Slank og smidig Krop.

Saadan saa han ud.

Derfor vilde Moderen ogsaa have ham til Manufakturen. Hr. Schaltz havde tilbudt at tage ham.

»For nutildags maa man købe de glatte Ansigter,« sagde Hr. Schaltz, »og se dem staffere sig ud som Prinser for Skuffebedrøvelsen. Ellers — Gudnaade, om man ser et Fruentimmer indenfor sine Døre saa lang Dagen er.

Men Franz vilde ikke til Manufakturfaget. Sidste Vinter, da han en Aften drev paa Jungfernstieg, var han stanset udenfor et stort Hotel. En Klub holdt Bal. Han havde sét Ekvipage efter Ekvipage rulle frem og Damerne stige ud og inde i Forsalen Kellnersværmen i deres sorte Kjoler og hvide Slips. Hvordan de bøiede sig over Damerne, og naar de tog Silkeslagene af deres Skuldre, og talte til dem hvidskende og gik foran dem gennem Sale, straalende af Lys.

Det vilde Franz være.

Han skulde lære i en Restaurant i Schaumburgerstrasse. En skummel Krog, hvor et Par Dusin øllede Stamgæster kom for at tømme deres Seidler. Franz led ved Arbeidet — at skylle alle disse fidtede Ølglas i det skidne Vand, med hans Hænder — og han led ved Luften med dens Stank af Bock og Stank af Tobak.

Men han vidste, at disse Aar maatte til, og han ventede. Han glædede sig ogsaa, fordi han saa, han Dag for Dag blev smukkere. Om Aftenen, naar han dødtræt kom op paa sit Hummer, kunde han sidde længe med Lysestumpen tændt foran sin Stump Speil, og han betragtede lykkelig sit Ansigt. Han pleiede med Ømhed hver Skønhed hos sig selv, og for hver Drikkeskilling værnede han sine Hænder baade med Liliemælk og andet.

Værtens Søn kom hjem. Han reiste rundt som Kellner og kom nu fra London bare paa Besøg.

Han var fuld af Historier om Hotelpragt med favnhøie Speile og Trapper af det pureste Marmor og Portierer af Silke. Og fornemme Navne og Vine, hvis Pris Franz aldrig havde anet, og lange table d'hôte Rækker langs blomstersmykkede Borde . . .

Franz slugte hver Beskrivelse.

Og en Formiddag, da Værten og hans Søn drev i en Sofa — der var tomt i Kneipen — fortalte den vidtbereiste «Historier» derovrefra. Franz vadskede op i sin Krog . . .

— Man har sine lykkelige Øieblikke — der i London — Kellneren skød Cigarrøgen ud gennem Næsen og sagde London med engelsk Akcent — Satan til Aristokrati det

engelske — Svup sætter de Øinene paa En saadan en gulhaaret Miss, rank i Tøiet — sér de tre — fire Gange paa Ens Skabning, saa det kribler En ned ad Rygraden, og man mærker saadan Elektriciteten, naar man kommer dem nær med Fadet . . . Na — saa har man jo Rutinen og kender Numret . . .

Vært og Søn lo fortroligt, og Sønnen fortalte om et Par »Satans heldige Proptrækkere« —

— Forstaar sig, han var smuk, John Jennings — flot Karl ... Men at Lady Haverland løb skinbarlig bort med ham og tog med sig saa godt som hele Butiken, saa Lorden gerne ku' kigge længe i Veiviseren — det synes jeg s'gu dog — og Førner, han blev nu gift med en Millonærpige — det ku' han da takke sine Bén for . . .

Franz var gaaet frem fra sin Krog. Med opsmøgede Ærmer stod han et Par Skridt fra Disken og stirrede paa den vidtbereiste.

— At det altsaa skete.

Farven kom og gik paa hans Ansigt, mens han lyttede. Husets Søn vendte sig pludselig om og saa paa ham:

— Naa — Knægt — Du falder i Staver . . . sagde han og blev ved at se paa ham. Og halvhøit lo han til Faderen:

— Der Bub' wird Glück haben.

Noget klirrende faldt Glassene rundt i Franz' Ballie den Formiddag.

Franz var tyve Aar, da han meldte sig i Jungfernstieg-Hotellet.

Direktøren dreiede sig paa Stolen og saa paa hans Hænder med de spidse Negle, mens han lod, som om han læste i hans Anbefaling.

— Schön — — Eine dritte Stellung im Restaurant vacant. De kan tiltræde imorgen.

Da Franz var ude af Døren — bleg var han blevet — sagde Direktøren ned mod Bogholderen, som afvexlende skrev Regninger og pillede Næse:

— Na — ein netter Zugvogel — nicht?

De første Dage gik Franz i lykkelig Undren. Han sneg sig fra Restauranten ud paa Gallatrappen begærlig efter at føle dens Tæpper under sine Fødder og lade sin Haand glide langs ned ad Gelænderets sorte Marmor. Han stillede sig paa Afsatsen, hvor Damerne gik ham tæt forbi, smilende og med Buketter i Hænderne. Og han fulgte med Øinene deres Skikkelser — i evig Hjertebanken — til de forsvandt ved Dreiningen, og han saa deres Dragt og fornam Duften af deres Klæde mer end han egenlig tænkte paa dem selv.

Han vendte tilbage til Restauranten og

gik ind i den store Table d'hôte-Sal. Han følte et mættet Velbehag i denne Sal. Lyset, som dæmpet faldt ind gennem mægtige spraglede Ruder; de høie Buer, baarne af Marmorsøilerne og Lysekronerne, pragtfulde som i en Kirke.

Han faldt i Staver, til en Kollega vækkede ham:

— Tjener De svært ved at drive her, Kollega? — Vi har Huset fuldt . . . .

Han begyndte igen at servere. At bringe Menuens Retter frem og tilbage til Restaurantbordene, bestille Vinene og trække dem op. Han indaandede Duften af Maden velbehagelig og næsten beruset ligesom en Rekonvalescent, og uden at skelne, uden at skylde det noget enkelt gik han rundt i noget som en Forelskelses Velvære.

Og om Aftenen, naar der endelig blev slukket i Salene, og de andre Kellnere skyndte sig op for strax at falde i Søvn, trætte som Akrobater, blev han endnu tilbage i den mørke Restaurationssal; og han kunde ikke rive sig løs fra Dunkelheden derinde, hvor Springvandet i Bassinet pladskede saa stille midt mellem de store Vækster, der ragede op mod Kuplen i Mørket.

Han drev længe om paa de skumrende

Gange og nynnede sagte hen for sig, og kom han endelig op, hvor hans Sovekammerater hede i Hovederne, sov dybt med aaben Mund, laa han timevis vaagen og følte en Susen i sit Hovede som en Rus af Vin.

Alligevel var han ikke træt om Dagen.

Saaledes gik den første Tid. Saa blev Franz vant til det nye Liv, og der kom en Overgang, hvor han følte sig meget træt og altid søvnig.

Hans Kammerater var heller ikke morsomme. De talte om deres egne Ting, om Pladserne, de havde haft og om hvormeget de fortjente. De havde en Kæreste blandt Stuepigerne eller i Køkkenet, og forresten sov de den meste Fritid.

Om Gæsterne talte de sjældent.

Og det var det, som interesserede Franz.

Johanne, Stuepigen paa første Sal, en høj og robust Wienerinde, havde længe passet Franz op hver Gang han om Formiddagen gik for at »nette sig«, og hun holdt af at daske smaat til ham og kilde ham paa Halsen og slaas med ham inde i et af Værelserne, hvor hun gjorde rent.

En Dag kastede hun ham paa den uredte Seng, hvor han sad paa Kanten, og slog ham med Støvekosten i Ansigtet.

Med Et bøiede hun sig ned og kyssede ham paa Siden af Halsen, mens hun holdt paa ham.

Franz foer op, helt bleg:

— Slip mig, sagde han, jeg vil ikke.

Johanne stødte ham arrig fra sig:

— Hvad tror den dumme Knægt? sagde hun og haansk:

— Louis — wie du bist — Louis.

Fra den Dag satte Johanne meget ondt for Franz blandt alle Pigerne. I Grunden nærede de mod Franz et stille Raseri. Helst vilde de alle i Lag med ham, og han saa dem ikke. Aldrig saa meget som et Blink, det mindste Skub hen mod Væggen i Gangene, et Knib i Armene — ingenting. Aldeles som de slet ikke var Fruentimmer. Saadan var han — det var dog irriterende.

Franz bemærkede dem slet ikke.

Men Aftenen den Dag, da Johanne havde vendt op og ned paa ham i Sengen, var det, det hændte, det med Miss Ellinor fra femten.

»Femten« var en fornem Familie, engelsk, Fader, Moder og Datter.

Familien havde boet der noget. De satte sig altid ved Franz' Bord, skønt der var Træk fra Døren, og Miss Elinor havde ti Ting at spørge om og ti Ting at lade sig bringe, og

saa faldt et Armbaand og saa Servietten lige ved hendes Fødder.

Franz var betaget. Det var som noget bandt ham til det lille Anretterbord ved Døren. Der saa han hende i Profil. Og der kom over ham en Dvælen i hver Ting, han passede ved det Bord: naar han rakte et Glas, naar han bragte et Fad, naar han talte, naar han bøiede sig frem. Og han maatte kæmpe for at gaa fra hende, og det kriblede i ham blot at røre hende.

Hans Blik var paa hendes Skikkelse uafvendeligt og oftere end han turde, og hver Gang han nærmede sig, stod hans Hjærte stille.

Naar hun ikke var der, var han urolig; og han blev ikke paa et Sted, og aandsfraværende tog han alt i Hænder, og han saa ingen og ingenting.

Det gav et Ryk i ham, naar hun kom — der i Døren. Han hilste ikke — alle andre hilste han; hun smilede, og lidt stakaandet bad hun om en Sodavand, en Avis. Og altid fik hun sagt et Par Ord, og han skulde tage et Fnug af hendes Kaabe og hjælpe hende med Parasollen. Den var altid stridig, vilde saa ikke op, saa ikke i.

Det kostede dem at komme fra hinanden.

Franz troede og troede ikke, og han ventede ikke og haabede ingenting. Men han maatte være hende nær.

Naar hun bare sad der, ved hans Bord, den hele Dag og legede saadan, spillende med sine Hænder, langs Balustraden, som hun pleiede, mens hun nynnede ganske sagte. Blot hun vilde det.

Men mer og mer urolig blev han. Og han begyndte at nærme sig hende umærkeligt — han maatte det — at strejfe et Sekund den Bordrand, hvor hendes Haand saa ofte laa; at betragte længe — saa hun vidste det — et bestemt blottet Sted af hendes hvide Hals.

Miss Ellinor spidsede sin lille Mund og saa paa ham og lo; hun kælede for sin knoklede Papa og saa paa ham; hun lagde sin Haand lige ved hans paa Bordet og saa paa ham og lo.

Han tænkte bare paa det ene: at komme til at røre ved hende.

Men efterhaanden — for de blev der Dag efter Dag — var det, som det skulde kvæle ham. Hele hans Væsen opsugedes af hende. Der var slet ingenting andet end hende. Bare hende Dag og Nat: hendes Haand, som den havde ligget der; og saamange Gange havde

hun talt til ham — og der havde hun set paa ham — ja bestemt ....

Om Natten sov han ikke, viklede sig ud af Tæpperne og ind i Tæpperne. Gentog det samme evig. Der havde hendes Haand ligget — vilde hun røre ved ham? Der havde hun lét, det havde hun sagt — det laa han altsammen febrilsk og krammede om, saa lang Natten var.

Og lige med et, naar han sad op i Sengen, kom han til at sé hen paa Kollegerne, som laa der, blegfede og sparkede i Halvmørket under den nedskruede Gas. Han følte dem saa væmmelige, at han kunde have slaaet dem.

Miss Ellinor var altid den samme. Hun spillede i Heden af hans Attraa som en Kattekilling i Skær af Kulflammer.

— — Saa var det den Aften. Franz havde Vagt paa første Sal. De var ude til stort Selskab.

Franz flakkede rundt og havde ikke Ro paa sig et Minut. Han gik ud og ind i Anretteværelset og rørte ved alting og bestilte ikke noget. Op ad Trappen og ned ad Trappen maatte han i et væk. Endelig kom de. Han kendte hendes Stemme — hun havde den

Vane altid at snakke lidt høit i Gangene — og hans Hjerte stod stille.

Han tog et Lys og gik ud paa Gangen.

— De her, sagde hun.

— Ja — iaften. Stemmen slog Klik for ham.

Hun saa lidt paa ham, inden hun gik ind ad Døren, han havde aabnet:

— Hvordan det? sagde hun.

— Min Kammerat er syg, sagde han og tændte Kandelabrerne paa Kaminen.

De gamle kom ind og gik ind i Værelset ved Siden af. Døren stod halvaaben.

Miss Ellinor tog sin Revière af foran Speilet. Franz skulde til at gaa men blev staaende med Lyset i Haanden.

Saa mødtes deres Blik i Speilet. Og i et Sekund havde han grebet hendes Arm og bøiede sig frem og kyssede hendes Skulder. Han kom ud, og han følte kun, at hendes Puls havde banket under Kysset.

Men saa blev han grebet af en ubændig Glæde. Han styrede sig ikke; han lo og sang. Han fjantede med en søvndrukken Kammerat, snakkede og vidste ikke selv, hvad han sagde.

Paa Gangene drev han rundt og sparkede til Støvlerne, saa de fór.

Han gik endelig op; han klædte sig af

med en egen Festlighed, og sirligt lagde han hvert enkelt Stykke ved Sengen og gik til Ro. Saa stille laa han og smilede.

Men næste Dag reiste Miss Ellinor.

Ved Morgenteen, da han bøiede sig over hende, saa hun ham pludselig ind i Ansigtet og sagde:

— Idag skal vi reise.

— Skal De reise — hvorfor?

— Troede De, jeg skulde blive her? Og Miss Ellinor lo.

Mer talte de ikke, og de saas ikke mer.

I Dage vidste Franz ikke af sig selv. Han spilede uafladelig de magre Minder ud og gjorde mekanisk sin Dont paa de samme Steder, hvor hun ikke mere var.

En stærk Støi, et nyt Ansigt vakte ham pludseligt, og han saa et Øieblik Salen, Balustraden, de kendte Borde og Menneskene rundt om. Saa faldt han tilbage i sin Døs led ved alting og med en Smerte i sit Bryst som et Stik.

Saadan gik en Tid, indtil han en smuk Dag vaagnede, og pludselig syntes han, at det hele var saa langt borte og længe siden og næsten som noget, der slet ikke var hændet ham eller kun var drømt.

Og vilde han fange Minderne igen, var

det, som havde han en lang Vei at gaa, og havde han fanget dem ind, stod han og faldt sløv i Staver over sin Skat.

Han gled ud i sin Selvdyrkelse igen. Det var forbi.

Han gik rundt i sin sløve Dont, slatten og uden en Tanke.

Efterhaanden kom ogsaa Kellnersulten over ham. Han led ved at bringe de krydrede Retter ud og ind. Lugten fristede ham, saa han maatte kæmpe, for ikke pludseligt at gribe ned i Fadene og mætte sig hastigt og forslugent.

Han kunde føle som et Raseri, naar han med et Drikkeskillings Smil anbefalede for lækkersultne Gæster de Retter, han ikke selv skulde smage, og henne fra sin Krog fulgte han saa begærligt hver en Bid, som Gæsterne nød.

Men kom han ned i Kælderen: der spiste Kellnerne i Rummet overfor Vadskekælderen — Luften var tung af Osen af det kogte Tøi, og svedige kastede Kollegerne Kjolerne og sad med opknappede Veste over Maden — lagde han Skéen fra sig med mæt Væmmelse.

Og sløv sad Karlene overfor hinanden langs Bordet og rørte ikke den tunge Grød og det flossede Kød fra Bouillonen.

Men kom Franz op i Salen igen, skreg Hungeren i ham. Og bleg bragte han Retterne frem og tilbage, mens han smagte dem paa sin tørre Tunge.

Bag Døren, paa Trappeafsatsen, stoppede han en Roulette i sin Mund, rev Benet af en Kylling og slubrede Sauce i sig af Skaalen, hastigt og sky.

Om Tirsdag Aften, naar han havde fri, klædte han sig paa, og han opsøgte en Restaurant, hvor han ikke var kendt. Han næsten løb den hele Vei, og han kom derhen hidsig, stakaandet af Sult. Saa tvang han sig til at spise ganske langsomt og smagte sindigt hver Mundfuld, indtil han, næsten som i en Rus, forlangte mer og mer, og spiste hastigt og over Maade; for paa en Gang at blive mat og overmæt og sidde med de mange halvtømte Glas foran sig, ludende og halvfuld, i et trægt Velbehag.

Og saa gik han hjem og sov, snorkende, en tung Søvn.

En Tirsdag Aften kom han tidligt hjem, og han satte sig paa en Bænk udenfor Hotellet under Lygterne.

Han var mæt og en Smule ør.

Det havde nylig regnet, og der var rigeligt med Vandpytter paa Fortoget. Damerne

trippede af med løftede Skjørter, vimse paa Benene, ud og ind om Pytterne.

Franz saa paa de mange Fødder, der et Smalben, der en Læg, en fæl Platfod i en Galoske... Nysgerrig saa han fra Fødderne op paa de svaiede Figurer. Ansigterne var saa friske under Slørene.

Han søgte at fange et Blik. Saa' hun ikke paa ham? Han reiste sig og gik efter.

Urolig fulgte han hende, med Øinene fæstet paa den slanke Figur og Nakken, som skinnede under det opskrabede Haar... Men hun bøiede op om Neuerwall og vendte sig ikke...

Han gik tilbage, jagtede igen uroligt, forfølgende en smækker Statur, som gled frem, sært vuggende i Hofterne... Hun gik ind i en Port og kom fra ham.

Han streifede igen.

En Gadejægerske stillede sig op foran ham:

— Hvad vil min lille Ven? sagde hun.

Franz foer sammen og saa' hende ind i Ansigtet. Saa lagde han sin Arm ind i hendes, og de gik hen ad Fortoget mod Lyset fra Alsterpavillonen.

— Saa »Nussebenet« kjeder sig, hva'? Pigen blev sødlig.

Men pludselig slap Franz hendes Arm og løb.

— Hva' — gør han Nar — Pigen skingrede — véd man, hvad man vil, Lømmel... Saadan En — engagerer han en Dame — og vil ingenting...

Saa var Franz udenfor Skudvidde.

Han næsten løb hele Veien hjem. Hjemme gik han strax i Seng. Men hele Natten kastede han sig og sov slet og uroligt.

Han drømte om Ellinor uafladeligt.

Hen mod Morgenen stod han op. Han kunde ikke mere blive i sin Seng. Han var urolig, som om noget forestod ham, noget skulde ske. Han gik ned i Gangene, hvor det skumrede; der drev han op og ned, han stansede foran Dørene, og han tog Dameskoene op med nænsomme Hænder og saa' paa dem, længe; og han lagde Haanden ned i dem, som troede han, han kunde fornemme Føddernes lune Varme.

Den Dag skælvede han, blot han nærmede sig en Kvinde. Duften fra en bøiet Nakke slog op imod ham, og jog ham Blodet i Strøm til Kinderne. Og det var, som havde han med et tusind Øine til at sé hver Skønhed.

Det var det fine Purr af et Haar langs en Tinding; en letdannet Runding af en Kind,

en Hofte og et Liv at lægge sin Arm om; blot et Lys paa et atlaskestramt Bryst — det var nok til at friste ham.

De Dage kom en svær Blondine til Hotellet. Første Gang, hun kom ind i Restauranten, tog hun sin Guldlorgnet op — Franz saa' det — og mønstrede Kellnerne. Saa valgte hun ham.

Franz gik frem og ventede, hun skulde bestille noget. Han havde en egen Maade at staa paa, med Hovedet lidt bøjet og med Hænderne halvt foldede foran sig.

Damens Mand kom til og satte sig.

— Naa — ta'er vi Diner'en, sagde han og vendte sig: Hm — hm — og han lo — det var en sand Ganymed, sagde han. Aa — hva' Kellner — to Diners...

— Vel... Franz gik et Par Skridt. Saa sagde Damen og ikke just sagte:

— Hans Skjortebryst var renest, du...

Franz tilbragte tre Nætter udenfor den Dames Dør; sky, trykket op i Døraabningen som en Tyv, angst for at møde Skopudserne, som drog igennem Korridorerne med deres Kurve; tænderklaprende af Kulde.

Han sneg sig ud af sin Seng, den brændte under ham; han satte sig i et Anretterværelse, og han slog Vinduet op for at faa Luft og

Aande. Han bandede sig selv, og hans Hjerne havde ikke anden Tanke end dette Begær.

Han tog hendes ligegyldige Blikke frem i sine Tanker, og han lagde et Haab i dem, saa dumt, at han lo deraf. Han saa' hendes Skikkelse og hørte hendes Stemme og saa' hendes Fingre, runde som hvide Snoge. Og han gik tilbage til Døren, og han stod der, til det dagedes. Han vidste, det var aldeles forrykt, og han blev der.

Og da hun reiste, kom en anden. Der var ingen Stansning mer. Det var knap Kvinderne, han elskede, det var en Mund, en Hals, et Skønhedsmærke, en Krop.

Han speidede efter hver Kvinde. Han haabede paa hver eneste ny. Han vidste, han bød sig saa tydeligt frem. Hele sin Skønhed, og hvor maalte han den ikke med andre Mænds, deres Mænd — han bød den til. Men de saa ham slet ikke.

Han stod ved Siden af — som en Ting. Travede af med Fadene og Servietten — en ren Genstand — han saa' saa godt sig selv.

Men om Natten kom der hastige Minder om et Blik paa hans Ansigt, en varm Haand, da han fik Drikkepengene. Og han hidsede sig op ved denne Nippedrik, der kun æklede hans Tørst...

Ofte stjal Franz sig ud af Restauranten

til flakkende Fart gjennem Gangene. Han lurede ved Dørene. Han kiggede ind ad Nøglehullerne.

Ved table d'hôte, hvor Herrer og Damer sad i Rad, kunde det hænde, at en Mand, der med Smil havde bøjet sig frem mod sin Naboerske, trak sig lidt brusque af Veien. Han blev saa underlig ved det blege Ansigt over Fadet, naar Franz dukkede frem. Knægten havde ligesom Had i Øinene.

Efter Bordet, ved Kaffen, kunde en Herre, naar han fik tændt, vende sig til sin Kone, sin Søster:

Pokkers smuk Karl, sagde han. Franz hørte det.

Og hun løftede Blikket og saa' paa ham som paa et Stativ og sagde:

— Aa ja — paa en Buk.

Saadan gik Dag efter Dag.

Han tænkte slet ingenting uden det.

Han stjal som en Tyv flygtige Berøringer; de mærkede det slet ikke. Han næsten fornærmede dem — de følte det slet ikke.

Og naar da en ny Dag havde slæbt sig frem; og det var blevet Aften og tomt i Salen, stod Franz timevis lænet til Balustraden; uden at gøre en Bevægelse, stirrende og bleg under det elektriske Lys.

Der arbeidede i hans Hjerne en tom For-

tvivlelse, et afmægtigt Raseri, som søgte om et Svar og intet fandt og ikke vidste, hvorhen det skulde vende sig.

Undertiden gik han hjem. Han syntes, det dulmede.

Madam Pander sad og smaagræd.

— Sidder han ikke der, sagde hun til Rullekonen, og ser ud som Elendigheden i Ansigtet og si'er ikke det Herrens Ord. Men man véd, hvad det er — ja — mæn — man véd hvad det er...

Han vilde ikke ha'e Lys — det var bedst i Mørke. Stille lagde han Tøiet fra sig og han sad i den gamle Sofa i Hjørnet. Madam Pander tog en Stol og satte sig foran ham.

Hun tog hans Hænder imellem sine og klappede dem sagte. Og han smilede træt og stille til hende og lagde sit Hoved over mod hendes Skulder.

— Hvad er der, min Dreng — lille Dreng — hvad er der med min Dreng?

Han knugede Hænderne fast og svarede ikke. Og Madam Pander følte hans Pande brænde mod sin Skulder og sagde igen med en Stemme, Graaden næsten gjorde uforstaaelig:

— Hvad er der med min Dreng — lille Dreng — gør de ham ondt?

Men naar Franz var gaaet, forbandede

Madam Pander til Rullekonen alle Fruentimmer:

— For dem er det, det Rak — Herre Gud — og han har det jo ikke fra Fremmede.

En Tirsdag Aften gik Franz i Teatret. Ud til Carl Schulze at sé en Operette.

Det var en tyrkisk Historie om en Prinsesse.

Der var en tyk Eunuk med udstoppet Mave, som gjorde Elskovsfagter, saa hele Huset hvinede. De kaldte ham frem og frem, og han gjorde sine Fagter om, stadig kaadere og sang sin Vise igen:

Aber — es hat keinen Werth —
Es hat keinen Werth.

Franz sad i Mørket i en Loge. Han lagde Hovedet tilbage mod Væggen og græd.

Da Akten var forbi, gik han.

Han skraaede ned mod Gänsemarkt og ind i en af Gyderne i det Kvarter. Han blev der om Natten.

Men da han vaagnede henimod Morgen og saa' hende ved Siden af sig, i Tusmørket, foer han op og løb derfra.

Han følte en Væmmelse, som kunde han udspy sig selv. Han brændte, og hans Hoved smertede. Ækelheden kvalmede ham, saa han stønnede.

Han gik hjem, men i Seng vilde han ikke. Ad Bagtrappen sneg han sig ned i Restauranten.

Det var begyndt at blive lyst, og en graa Dæmring faldt ind gennem Glastaget.

Franz satte sig paa Stentrappen med Hovedet i sine Hænder.

Og mens han sad her stille foran dette Rum, Vidnet til hans Liv, gled alting ud i en dyb og bundløs, en ubeskrivelig Lede.

Han saa' langs Balustraden — Stolene var stillet op paa Bordene, de halvskidne Duge laa bredt derover . . . De kunstige Palmer struttede døde op i deres Majolikapotter.

Franz havde ingen Tanke, følte ingen Smerte. Men i hans Sind kom op noget som en bedøvet Forbauselse over, at dette var Livet.

Lampeslukkeren havde glemt sin lange Stige igaar, da han slukkede. Paa dens Trin stod Franz, da han klyngede sig op paa Stangen over Døren.

Feiekonerne fandt ham, og der blev en svær Staahei, og Natportier'en kom til. Fæl saa han ud med Tungen ud af Halsen, varm var han endnu.

Direktøren kom ned i Nathabit, og bandede, saa det rungede i Salen. Et Par Kolleger

slæbte ham op paa tredie Sal i et Bagageværelse.

De ryddede et Bord for Vadsække og Hatæsker og lagde ham der midt mellem Kufferterne. Et Par Kartoffelskrællersker vadskede Liget og dækkede det med et Lagen.

Op paa Formiddagen kom Johanne ind. Hun vilde se ham. Langsomt løftede hun Lagenet, kun Hovedet lod hun dækket. Hun græd ikke men saa stille paa ham.

Han var hvid som Marmor, hun havde aldrig sét noget saa smukt.

Og mens hun saa paa dette døde Legeme, der havde været hæget med saamegen forgæves Omhu, rakte Johanne — hun vidste ikke hvorfor — Haanden knyttet op imod Himlen.

FRATELLI BEDINI.

Han blev vækket ved et Rusk og fløi op i Skræk og gned Øinene og troede, at Moderen var død igen. Han saa jo Nat og Dag det lange Lagen over Liget paa Sengen og Mændene, som var kommet ind og havde slæbt Moderen ned ad Trappen, pakket i et Lagen; en tog ved Hovedet og en ved Benene, for at faa hende i Kisten nede i Gadedøren.

Men det var kun Faderen, som gav ham et Rap til: Du ska' op, sagde han. Ta' Klæ'erne paa dig. Vi ska' ud.

Drengen vidste ikke om det var Nat eller Morgen, men ud af Slagbænken kom han. Faderen var ikke saadan just at spøge med. Han var Møllekarl, og det kunde hænde, at han i Farten haandterede Drengene ligesaa rask som sine Sække.

Derfor fik Klaus Klæderne paa sig i en Hurtighed, alt mens han skottede til Lampen og tænkte paa, hvad Tid det vel var paa Døgnet.

— Vadsk dig, Unge, sagde Faderen, som stod med Lampen. Det var første Gang i Klaus' Liv, Faderen havde brudt sig om enten han var rén eller skiden.

Og større endnu blev Drengens Forbauselse, da Faderen pøsede hans Haar over med Vand og gav sig til at rede ham med den gamle Kamstump.

De to andre Unger var vaagnet i Slagbænken, og søvndrukne og forbausede saa de til med opspilede Øine.

Det bankede paa Døren, og Nabokonen kom ind:

— Er de færdige, spurgte hun.

— Ja — jeg staar kun og pudser ham til — naa, saa gik vi.

Nabokonen mønstrede Klaus: Jeg staar ved mit, sagde hun, at de ta'r ham. Han har Skabelonen.

Henne i Slagbænken begyndte de to at hyle, de forstod ingenting af det, og saa var de bange, de skulde ligge i Mørke. Klaus stod forbauset over sig selv med sit vandkæmmede Haar, mens Nabokonen bandt ham et

Lommetørklæde om Halsen. Han vidste ikke, hvad al den Pynt skulde til.

Faderen saa til dem, der hylede i Bænken.

— Se til, den Hvinen faar Ende, sagde han og slukkede Lampen. Nabokonen og han og Klaus kom hen til Døren. Henne i Bænken klynkede det smaat.

Der var Lys og mange Folk paa Gaden. Klaus sjadskede af ved Siden af Faderen. Nabokonen snakkede:

— Vist maatte vi afsted iaften — der er nok om det Ben maa man tro, der hænger i — tro bare ikke det — og saa var han forsørget ...

Ja . . . gryntede Mølleren.

— Ja — det maa De nok sige Ja til ... Som om det var let for Fattigfolk, naar Konen falder fra og man sidder der skinbarlig med Ungerne — nei — tro bare ikke det, siger jeg — —

De blev ved at gaa. Klaus var helt ør og fortumlet. Faderen gav bare Grynt fra sig og tog lange Skridt; for Konen gik det som Kæp i et Hjul:

— Og fint er det — for jeg ser 'et, naar jeg feier — i Garderoberne — de ta'er 'et ikke saa nøie, de Folk — om de gør — baade i Silke og Fløiel er de, og han i Loftet har

Fingrene saa behængt med Diamanter, saa man ser ikke, hvad de er gjort af... om man gør.

Klaus hørte til og begreb ingenting. Faderen nikkede og gentog en Gang imellem:

— Ja — naar de bare havde ham — —

De gik ind af en lille Dør i et stort, graat Hus. Der var en underlig Luft paa Trappen.

Faderen blev mere klein og senere paa Benene i Trappen, Konen var geskæftig og spurgte et Par Karle, som havde travlt og løb forbi.

— Ja — de er i Garderoben.

Hun lukkede en Dør op, og de kom ind i et stort Rum, hvor der var mange Lys og stor Staahei. Klaus spjælkede Øjnene op, han fik Fingrene i Munden: saadan noget — nogen løb nøgne omkring og sprang op ad hinanden, og én laa paa Gulvet og sprællede med Benene.

De havde Guld om Livet.

Faderens Arm kom tøvende ned om hans Skulder. De stod fremmed, trykkede ind til hinanden.

Nabomadammen slog ud for en af de nøgne, og tilsidst kom han hen med hende.

Han saa op og ned ad Klaus, talte med Faderen og gav sig til at række og strække

i Klaus' Arme. Drengen stod forbløffet, ind til Faderen og var lige ved at græde.

Den, som sprællede med Benene havde faaet en Dreng hen, og han hev ham op i Luften med Fødderne ligesom Sækkene i Tridseværket paa Dampmøllen.

Den nøgne spurgte ud og følte Klaus baade paa Brystet og paa Benene.

En Klokke begyndte at ringe, og alle de nøgne foer op og strakte Kroppene. Han, der spurgte, løb og sagde: Imorgen — hvor vi boer. Henne foran Speilet gav en Mand ham noget Mel i Ansigtet.

Der begyndte at spille en Musik, og de nøgne løb ud i Gaasegang, den lille, som blev hevet i Luften, var sist ...

Og saa hørte de en Støi og mange, der raabte og klappede ...

— Ja — saa ka' vi gaa, sagde Konen.

De gik hjemad, i langsomt Trit, uden at sige meget. Da de havde gaaet længe, sagde Faderen og stod lidt stille:

— Ja — naar Drengen beholder hele Lemmer, Madam.

Madammen sagde: Det er en Øvelse.

Paa det siste Stykke Vei gik Faderen med Klaus i Haanden.

Da Drengen hjemme havde lagt sig ned

under Tæpperne og kneb sig ned til de to Brødre, som sov tæt ind til hinanden, laa han længe vaagen, og han saa stadig de nøgne, mens de løb ud og hørte Musiken og Raabene. Og han sov ind, hed og fortumlet.

Den næste Dag hentede Madammen ham — Faderen var paa Møllen — og de gik ud igen. De traf den nøgne fra igaar i Sengen. Hele Stuen var fuld af Kasser og Klæder og meget Stads, som laa rundt om.

Den nøgne vendte sig i Sengen og sagde:

— Naa — er det Dem — klæd ham af, Madam.

Madammen begyndte at klæde Klaus af omme bag en Kuffert. Men Skjorten vilde Drengen ikke have af, og han begyndte at græde og hagede sig til Kufferten.

— Flæber han, saa bring ham ligesaa godt væk strax, sagde den nøgne.

Saa fik Madammen Skjorten af Klaus og skubbede ham frem paa Gulvet.

— Hvor gammel er han?

— Otte Aar, var Madammen der — ikke ældre, ikke det Gran, tro bare ikke det — en deilig Skabning det ve' Gud — og hun dreiede paa Klaus.

— Kom herhen — Klaus gik hen til Sengen, han flæbede og sneg sig sidelænds — lige Ben — bøi Ryggen.

Den nøgne strakte Haanden ud under Dynen og følte Klaus ned ad Ryggen.

— Hvad hedder du?

— Klaus, kom det lidt mygt, for han tog haardt.

— Klaus — Satan — Turen kom til Brystkassen — god Statur — Klaus — sacrebleu — for et Navn i Bedini-Troupe — na — lige meget: paa Plakaten ka' han hedde Giovanni ... Han hed Giovanni, som brækkede Rygraden.

— Ja — gi' De ham, hva' Navn De vil, sagde Madammen, der saa til, han beholder nok sit Kristennavn endda.

Den nøgne slap Klaus og lagde sig tilbage i Sengen:

— Vel vi ka' ta' ham, sagde han, og strax. Imorgen gaar vi til Breslau — kom saa med ham i Morgen tidlig — —

Madammen jagede Klæderne paa Klaus, og var idel Veltalenhed, til hun fik en Thaler i Douceur.

Udenfor Døren spyttede hun paa Mønten og kladskede den ind i den flade Haand.

— Handsel, sagde hun. Det var sjældent, hun saa saa store Mønter.

Klaus forstod nu nok det hele. Han skulde ogsaa gøre Kunster og have de hvide Ben

paa og Stadsen om Livet. Han bestilte ikke andet hele Dagen end at lé og synge.

Han fortalte for Brødrene, som ikke begreb og blev ved at spørge og spørge ham.

Men om Aftenen, da de alle tre laa i Slagbænken og hviskede, lagde den yngste pludselig Armen om Klaus' Hals og midt under al Glæden græd han. Og da han begyndte, græd de to andre ogsaa, stille, og begge Brødrene klappede Klaus paa Kinderne og knugede sig op til ham.

Længe græd de og snøftede de i Tæpperne. Og endnu i Søvnen holdt den yngste saa fast om Klaus' Haand, og Graaden gjorde deres Aande tung.

Da Møllekarlen kom hjem, sent, han havde haft Vagt, fik han Besked af Nabomadammen, som snakkede og priste og bare taug om de tre Mark.

Da Faderen kom ind til sig selv, tændte han, og mens han gik rundt og varmede lidt Kaffe og tog Brød frem, skævede han til Slagbænken. Saa med et slukkede han Lyset, og han sad og fandt Munden i Mørke og krøb saa i Seng. Men han laa og kastede sig og megen Søvn fik han ikke.

Om Morgenen stod han op, før Drengene

vaagnede, og han gik over Gangen over til Nabomadammen i Køkkenet.

— Ja, saa er 'et jo idag, sagde hun.

— Ja — det er jo idag, sagde Mølleren. Der blev en lille Stilhed.

— Han ska' derhen nu til Morgen ...

— Ja — han ska' det ... De taug igen. Men det er dog en svær Haandtéring — han stod lidt: Jeg tænkte det, sagde han saa, om de gav noget for det ...

Konen saa hurtigt op:

— Vil Johan sælge sine Børn, sagde hun indigneret.

Møllerens Blik gled væk: Jeg tænkte blot, det var en farlig Haandtering, sagde han lavt.

Madammen lagde sig ned og pustede til Ilden:

— Jeg vilde være glad til, sagde hun. Det ved Gud.

Johan stod lidt og saa ned paa hende. Saa gik han.

— — Om Aftenen var Klaus med Bedini-Troupen i Breslau. Fra den Dag hed han uden videre Vrøvl Giovanni.

Et Par Dage efter begyndte Giovanni at arbeide.

Han øvede om Morgenen sammen med de

fire Elever; helt nøgen skulde han staa paa Hovedet op ad en Kuffert. Papa Bedini laa i Sengen med en Pidsk og kommanderede. Undertiden prøvede han uden videre Nødvendighed, om Snerten virkelig kunde naa Giovannis Kuffert, og han tog det ikke saa nøie, hvor han ramte.

»Araberen« lærte Giovanni Rygbøining. Araberen var Parthaver i Truppen og en hidsig Mand med skarpe Tænder. Han bed rask til, naar det ikke gik med Bøiningerne.

Fjorten Dage løb Giovanni rundt med et Uldtørklæde om Halsen. Den bar blidt Mærke af Araberens Gebis, fordi han var falden paa 100 i en Rygbøining.

Giovanni fik en Vane med, saasnart nogen talte til ham, at bøie Hovedet og vende Nakken til; og sad han efter Prøven og skrællede Kartofler eller skyllede Salat, slap han ved mindste Støi Salaten, saa det svuppede i Vandet og holdt Armen op. Han var altid rede til at stikke i Hyl, blot han saa en Haand fare lidt rask ud af en Buxelomme.

Men om Aftenen, naar de klædte sig paa i Garderoben, og febrilske og hede strakte Kroppene i Øvelser, og Regissørens Klokke gik og Bruset af Musik og Bifald steg op fra Salen, — blev Giovanni urolig, som maatte

han med; han stod i Kulisserne, mens de arbeidede, og han følte det, som var det hans egne Lemmer, der spændtes.

Araberen lod ham prøve om Formiddagen paa Teatret. Akrobaterne sad med dovne Kroppe rundt i Salen ved deres Øl, to og to, timevis uden at tale. De slog med Krusene i Bordet en Gang imellem, naar Araberen fangede Giovanni paa sine Fødder. Ellers var de dorske og tause i den halvmørke Sal.

Der kom en hidsig Kappelyst over Giovanni; smidig var han som en Killing.

En Dag hørte han Papa Bedini sige i Kulisserne:

— Ja — den Dreng har en blød Krop.

Saa begyndte han at optræde med de andre. En Time, før de skulde ind, arbeidede han med Araberen i Garderoben. Mens hele hans Legeme svedte, klaprede hans Tænder i Munden af Angst.

Naar de kom ind paa Scenen i Lysene, og deres Vals lød, og de havde hilst, med de varme og skælvende Hænder i hinanden, og de havde gjort de første Kunster, sat fra i de første Spring, var det, som de blev taget op i en Hvirvel, og de hverken saa eller hørte mer. De havde ligesom paa én Gang faaet

hundrede Sandser spændt og havde mistet hver Sands.

Paa en Gang blev de alle forvirrede, og de vidste ikke de Kunsters Følge, som de havde gjort hundrede Gange; men som forvildede satte de i med rasende Saltomortaler, alle paa én Gang, mens Publikum jublede.

Naar Tæppet faldt, lænede de sig forpustede til Kulisserne; svimle som Folk, der har danset for længe, gyngede Gulvet under dem, og de kunde næppe staa paa deres egne Ben.

De gik tilbage til Garderoben og pludrede og lo, mens de klædte sig om, til pludselig en Bly-Træthed tog dem, og de sad, endnu tungt aandende og svedige, helt sløve.

Giovanni faldt i Søvn paa sin Stol.

Papa Bedini troede paa onde Øine. Naar der var onde Øine i Salen, gik Pyramiderne itu, og de snublede i Springene. Saa mærkede Giovanni en Gang imellem Araberens rare Tænder gennem sit Trikot.

Og Drengene var raske paa Hænderne for at faa Klæderne paa sig og komme ud af Garderoben, hvor Papa Bedini i Raseri rev sig Haarene af Hovedet, siddende foran sit Speil.

De reiste rundt fra By til By, uden For-

andring. De øvede om Dagene og arbeidede om Aftenen. I Tidens Løb fik de en ny Elev — de købte et kønt lille Pigebarn etsteds i Böhmen. De boede altid sammen og leiede tre Stuer. Araberen og Papa Bedini havde de to. Drengene og den lille Rosa havde det tredie. Og det forblev saadan, mens de voksede til gennem Aarene.

Det var en ny Slags Paradisets Have — uden noget Kundskabens Træ paa, hvad der var godt og hvad der var ondt. De unge Legemer. som var saa vant til at være nær hinanden, vidste ikke af at nægte sig noget, og da Angelo i nogen Tid havde været Kæreste med Rosa, blev Giovanni det, og ingen af dem vidste, at der var noget ondt i det. Det kom jo af sig selv, uden at de havde saa meget som tænkt paa det.

Giovanni var seksten Aar. Slank og rundsvaiet, Hovedet rankt.

Angelo kaldte ham for »Ilderen«. Og der var ogsaa saadan noget af Rovdyr-Art over ham, naar han satte i Spring — Hovedet dukket, med sammenkneben Mund — fra Araberens Skulder.

Papa Bedini gav ham rigeligt med Lommepenge, fordi han var bange for, han skulde gaa fra Truppen.

Giovanni stred meget med sin Krop. Til Tider var den haard og stridig, og han kæmpede med den som med et ubændigt Dyr, som ikke vil føie sig. Hele Formiddagen arbeidede han, og om Aftenen vænnede han i Garderoben Legemet til, timevis, saa det var badet i Sved.

Han følte til sit Legeme en stolt Kjærlighed, som en Sportsmand for sit Yndlingsdyr, og naar han øvede, talte han opmuntrende eller haansk til sine egne Lemmer.

Paa de ulykkelige Aftner, naar han gled i sine Spring, blev han grebet af et dumpt og hadefuldt Raseri mod sit Legeme. Under Skældsord løb han, vild, Hovedet mod Kulissevognene, eller Angelo og han foer sammen, ude af sig selv, og de brødes som vilde, til de stønnende faldt om af Træthed paa Gulvet.

Og de overspændte Lemmer tog ud deres Ret, saa de sad siden i Restauranten, dvaske, med sløve Øine som Dyr, der fordøier.

Klownerne og Sangartisterne pludrede op og havde meget med Kortkunster og Øieforblændelser og Fruentimmerhistorier. Men Akrobaterne sad hen lade og smilende, trætte af at slæbe paa deres egen Styrke.

Kortene kunde vække dem. Hidsige og

med skinnende Øine spillede Giovanni og Araberen ofte til langt ud paa Natten, under den nedskruede Gas i Krogen. Kellneren snorkede med Overkroppen frem over Disken.

Kvinden spillede ingen stor Roller for Giovanni. Han kunde nok fare over en Kvinde med ubændig Rasen.

Men næste Dag vilde han ikke have kendt Kvinden igen, og der gik lang Tid, inden han søgte til en anden.

— — Bedini-Troupe skulde til Renz.

De ventede i Garderoben før den første Prøve. Taus gjorde de deres Øvelser; Papa Bedini mindede dem om en Tur. De andre nikkede og blev ved.

Angelo spurgte:

— Er den gamle her?

— De sagde, han kommer.

De blev ved. De kridtede deres Saaler og ventede paa Regissørens tre Slag. Nede i Cirkus var der halvmørkt og skummelt. Et Par gamle Fædre sad tilknappede og stive i Parkettet med høie Silkehatte og Guldknapsstokken mellem deres Ben. De hvidskede sagte.

Som paa Kommando reiste de sig og hilste en stram Skikkelse, der kom og satte sig i en Loge.

Ham.

Angelo hvidskede stakaandet.

— Se — den gamle.

Giovanni følte, som der ikke var Plads til Hjertet i Brystet paa ham, saadan hamrede det.

Der var saa stille, at han mærkede Vimplen, der slog mod Taget, helt oppe i Rotunden. Saa stille var der.

Bedini-Troupe havde en heldig Dag.

Da de var færdige med at arbeide, kom en Herre hen til Giovanni.

— De arbeider godt, sagde han. Har De aldrig arbeidet paa Hest?

— Nei — kun Parterre.

Herren saa paa ham og snoede Knebelsbarten med en slap, diamantbesat Haand:

— Hvor gammel er De?

— Tyve Aar.

— Hm. De kunde lære endnu.

Herren vendte sig og gik fra ham. Staldkarlene, som feiede, hilste ham.

— Hvem var han? spurgte Giovanni.

— Han? Mr. Cooke.

— Cooke — Jokeien.

— Ja.

Giovanni mærkede en fin Duft, Jokeien bredte hen gennem Stalden.

— — Giovanni opsøgte sin Fader. For

fire — fem Aar siden var Faderen falden gennem en Lem og var blevet halt. Han var Bud hos en Boghandler og humpede af med sine Pakker i alskens Veir. Aar og Cognac havde illumineret hans Næse.

Han kom haltende om Morgenen og sad ved Klaus' Seng og krammede sin Skindhue og sagde mange mærkelige Ting om Lykkens Stjerne og andre, som havde »Pech«. Han pressede jævnt Markstykker af Klaus og haltede af med Takke-Snøften, naar han havde faaet Mønten.

Om Søndagen gik Giovanni hjem.

Brødrene blev støiende glade, da de saa ham, de faldt ham om Halsen og kyssede ham. Og lidt efter sad de alle tre og saa paa hinanden, og de vidste ikke, hvad de skulde sige — men sad der.

Giovanni gav dem Cigaretter, og de røg alle tre, tause og sært generte ved hinanden. Der gik en Stund.

— Nu maa jeg vel gaa, sagde Giovanni.

— Skal du gaa?

— Ja — det er det bedste. Farvel da.

— Farvel — Klaus.

Brødrene fulgte ham ned, og de stod i Gadedøren og saa efter ham, til han var dreiet om Hjørnet.

Brødrene bad ogsaa Giovanni om Penge, saa tilsist blev det knapt for ham. Han havde længe tænkt paa at fordre »Part« af Papa Bedini. Nu gjorde han det — Bedini og Araberen løb Panden mod Væggene og gav ham Parten.

Om Aftenen gjorde Giovanni Staldmestertjeneste, naar Truppen selv havde arbeidet. Artisterne stod segnefærdige af Træthed, med deres parfumerede Hoveder og korslagte Arme. Og medtagne af den lange Staaen ørkesløst, paa ét Sted, skiftedes de til at læne sig til Logevæggene for at faa Støtte blot ét Minut.

Naar den store Pantomime var begyndt, blev de jaget gennem hastige Omklædninger og de fortumledes af Farverne og Støien og det elektriske Lys. Saa kom Giovanni hjem, slæbende træt, og sov, saa Kanonskud kunde ikke vække ham.

To Ting interesserede Giovanni: Jokeien og Løverne. Han beundrede med Kenderens Øie Jokeiens Spring, han søgte at lære ham Kunsten, Fiffene af. I en af Pantominerne var Mr. Cooke og Giovanni Englændere og sad ved Siden af hinanden.

— Jeg vilde gærne lære et andet Arbeide, sagde Giovanni.

— Det kan De jo.

— Parterre betaler sig ikke.

— Naturligvis. Vilde De arbeide paa Hest?

— Hvis jeg kunde lære det.

Den næste Aften sagde Jokeien:

— Jeg har tænkt over det. De kan øve paa en af mine Heste. De maa kunne springe Jokeispringet. Vi vil forsøge.

Et Par Dage efter begyndte Giovanni at øve med Mr. Cooke. De arbeidede timevis om Eftermiddagen, naar Manegen var fri.

En ung bleg Mand kom altid til Prøven. Det var Mr. Batty, Dyrtæmmeren. Han sad stille med sit ubevægelige Ansigt, fra de begyndte, til de holdt op. Han fulgte dem med Øinene i Arbeidet, og en Gang imellem nikkede han til Giovanni.

Giovanni var hidsig, slog sig i Raseri paa Benene og bøiede Pisken til en Slynge, saa den fløi langt op i Amfiteatret. Mr. Cooke raabte til Hesten med smaa afskaarne Hvin.

Giovanni tog Tilløb, bukkede sig sammen, udstødte et Skrig og satte fra. Han feilede og faldt. Han forsøgte igen, sprang fra og faldt. Og staaende midt i Manegen stampede han Jord og Høvlspaaner op under sine Hæle.

Efter Prøven bragte den unge blege Mand Giovanni et Uldtæppe.

— Tag det paa, sagde han. De forkøler Dem.

— Tak — Mr. Batty. Giovanni tog Tæppet om sig. Hvordan synes De, det gik.

— Aa — det kommer.

— Tror De?

— Ja vist.

— Farvel, Signor Giovanni. Han gav Giovanni Haanden.

— Farvel, Mr. Betty. Vi sés.

Og de skiltes. Det var et mærkeligt, halvt sørgmodigt og taust Venskab, det mellem Giovanni og Mr. Batty. Det var kommet saadan lidt efter lidt.

De spiste i Cirkusrestauranten ved det samme Bord, de hentede hinanden om Morgenen, og de fulgtes hjem om Aftenen.

De havde aldrig mange Ord, men de holdt af hinanden. Naar om Aftenen det mægtige Løvebur var rullet frem, og Batty med sit hvide Ansigt gik forbi Staldmestrene ind i Manegen, gav Giovanni ham Haanden. Det var kommet saadan en Aften, uden at de havde tænkt over det, og nu skete det hver Gang, naar Batty gik ind. De vekslede et Haandtryk.

Da Giovanni kunde Jokeispringet, sagde han op hos Bedini og vilde tage Engagement i en mindre Cirkus for Øvelsen.

Han havde optraadt siste Gang, og Batty og han gik hjem.

De var begge bedrøvede og, tause som de gik, hørte de deres Fodtrin gennem de stille Gader.

Batty løftede Hovedet og stille sagde han — Lyset fra Lygten faldt paa hans blege Ansigt:

— Ja — om vi ses igen.

Giovanni havde tænkt det samme. Han tog febrilsk om Battys Haand:

— Batty, sagde han.

Batty gik videre, og stille som før og lavt sagde han:

— Man ved jo, det kommer en Dag.

Ingen af dem talte mer; de kom til Battys Dør.

— Nu lev vel, sagde Batty.

— Lev vel, du, sagde Giovanni. De saa bedrøvede paa hinanden og fandt ingen Ord.

Saa gik Batty ned ad Gaden.

Giovanni var blevet Jokei. Han drog fra Cirkus til Cirkus og fik et stort Navn. Publikums Yndling var han allevegne.

Det var Ridtets Voldsomhed, som betog. Ingen red saa ustyrligt som han. Han føiede det store Brospring til Jokeiridtet. Han lagde Vovestykke til Vovestykke; ikke var der det Haarsbred mellem Kvæstelsen og ham.

Midt under Ridtet kom som en Rabies over ham. Alt svandt væk, Lys og Loger og Kvinderne, og han følte kun under sig den gyngende og stønnende Ryg og han skreg gennem sammenbidte Tænder.

Naar Ridtet var endt, var det sort for hans Øine og med sammensnøret Hals faldt han om paa Uldtæpperne i Garderoben og laa plat som en Klud.

Om Dagen var han alvorlig, sat og faa mælt.

Det havde været en Aften, da han var engageret i Petersborg hos Cinicelli. En Trapezkunstner var styrtet ned fra det øverste af Rotunden. Han tabte Balancen, de hørte et Skrig, saa Legemet gjennem Luften, og kvæstet laa Kammeraten i Manegen. To Timer efter var han død.

Da Kisten paa Begravelsesdagen blev sænket i Jorden, stod alle Artisterne tause rundtom Graven. En efter en gik de hen og med ubevægelige Ansigter saa de stumme ned paa Kisten.

Ulykken gjorde et stærkt Indtryk paa Giovanni. Han var ikke bange, han blev

snarere endnu mere forvoven i sit Ridt. Men udenfor Arbeidet var han alvorlig, næsten sørgmodig. Han havde set, i hvis Brød han tjente.

Han spillede ofte og høit. Med bankende Pulse — Aarerne svulmede i hans Pande — sad han halve Nætter ved Kortene og fortsatte med Pengedynger foran sig Ridtets Spænding.

Saa var det han i Cirkus Carré traf Miss Alida, Staaltraadskunstnerinden.

Strax, da hun kom ind den første Aften og kastede den røde Atlaskes Kaabe fra sig paa Jorden og stod i sit blege Silketrikot og bøiede sig for Publikum, som brød ud i Bifald blot ved at se hende — skød Blodet op i Giovannis Kinder, og han saa paa hende forbauset, som var hans Øine opladt, nu, med et, og han aldrig havde set en Kvinde før.

Han fulgte hver Bevægelse, hans Blik slap ikke hendes Skikkelse. Og da hun steg ned og gik og atter kom ind, smilende og bøiende sig, vidste han ikke, hvor han var, om der var gaaet et Minut eller en Time.

Da hun igjen gik ham forbi med Blomster i Hænderne — fulgte han efter uden at vide det. Hun gik op ad Trappen til Garderoben, han stod nedenfor med Blikket op, hun saa ned paa ham og stansede et Nu. Saa gik hun videre, ind.

Giovanni tog saa lang Aftenen var, ikke Øinene fra den Loge, hvor Miss Alida sad med et graat Slør om en rød Hat.

Giovanni blev hurtig helt borte i Forelskelse. Han tænkte og vidste ikke noget andet end Miss Alida.

Hvor saa Miss Alida var, paa Prøven eller om Aftenen, om hun arbeidede eller sad i Logen bag sin Vifte, saa følte hun Giovannis Øine rettede paa sig. Men ellers holdt han sig stadig fra hende. En Gang paa Prøven havde han staaet og stirret paa hende lange Tider, og saa var han pludselig gaaet et Par Skridt henimod hende, som om han vilde sige noget. Men det blev ikke til mere end, at han dreiede keitet af, lige foran hende, og gik.

Miss Alida, som var en erfaren Dame, vidste slet ikke, hvad det skulde sige. Og da hun i nogen Tid havde ventet paa at det skulde blive til mere, og det blev bare det samme med Stirren og Øine og ikke andet, blev hun ked af det og næsten halvveis fornærmet. Om Aftenen, naar hun efter Arbeidet gik ham forbi, Øinene havde han paa hende, smilte hun spydigt.

Giovanni forstod det godt, og han led, og holdt sig dog borte. Han var bange for sig selv. Hans Lidenskab forskrækkede ham. Han

frygtede dette Fruentimmer som Fordærvelsen. Han maatte stride imod: det maatte ikke gaa ham som Mr. Cookes Broder. Han var blevet ødelagt, saa rént, af saadan En. Han reiste paa Markeder — en Cooke.

Og han følte det, at gav han efter, var det forbi, Modstand og det altsammen og saa — gav han efter.

Det var en Formiddag. Han var kommen for at øve, og hans Hest blev ført frem og, træt ved alting, opgav han at prøve og lod dem føre Hesten tilbage. Han gik ind i Garderoben, og han satte sig saa underlig mat og lad ved Døren paa Kufferten, med Hovedet i sine Hænder.

Han reiste sig. Nu maatte han til Direktøren for at hæve sin Kontrakt. Han vidste saa godt, han gjorde det ikke; men at han kom ikke længere end til Restauranten, for at sætte sig dér, under hendes Billede i Glasskabet.

Da han aabnede Døren, gik Miss Alida forbi i Halvmørket.

Han blev staaende, med Haanden paa Døren. Hun saa paa ham med sit Smil.

Men i samme Nu havde Giovanni løftet hende op fra Jorden og sat hende ind ad Døren, som han slog i.

— — Saadan noget havde Miss Alida dog endnu ikke været med til.

Giovanni var fra Sind og Sands, det var en Vildskab det hele.

For hans Lidenskab var fra den første Dag mættet med et hadefuldt Raseri mod ham selv og mod hende. Han hadede og begærede hende. I nogen Tid kunde han beherske hende med sin Lidenskab, der havde det nok saa rigeligt med Slag som med Kærtegn. Men saa syntes Miss Alida, at den Historie blev hende dog for voldsom, og hun tog til mild Afveksling en kælen og blond Akrobatdreng, som gav Damen i det grønne Hus.

Giovanni vidste det. Han kom til hendes Dør om Aftenen, og hun lukkede ikke op; og han vidste godt, han var derinde. Han gik ned paa Gaden og vandrede op og ned; naar en Dør blev lukket eller aabnet, skjulte han sig i en Portfordybning. Hen paa Morgenen saa han Drengen komme ned og gaa forbi sig, bleg, mod Hænderne i Kavailommerne. Han ikke saa meget, som slog ham. Saa gik han op igjen til Alidas Dør og tiggede og bad om dog at komme ind. Tilsidst lukkede hun ham op, søvnig og doven, med forpjudsket Haar. Og skjælvende af Attraa og Raseri laa han som en Tigger ved Siden af den sovende Alida, i den varme Seng, hvor Akrobatungen nylig havde ligget.

Det tog paa Giovanni. Han feilede tidt

i sine Spring nu. Det store Jockeispring kunde han mange Aftener gjøre om baade tre og fire Gange. Han vidste godt, han ikke var sikker mere. Han prøvede om Formiddagen Gang efter Gang, og blev ikke sikrere. Han pidskede sin Hest tilblods og skreg af Raseri under Prøverne.

En Aften faldt han ned sex Gange. Han trak op i sine Støvler, beroligede Hesten, krummede sig sammen og løb til, og snublede igen.

Direktøren, der stod i Staldaabningen, trak paa Skulderen og vendte sig til den forreste Klown:

— *Cette Alida est bien forte*, sagde han, *Canaille*.

Saa kom Giovanni op den syvende Gang.

Batty blev engageret med sine Løver til Cirkus. Han og Giovanni var sammen som før. De spiste sammen, fulgte hinanden hjem om Aftenen. Miss Alidas Navn blev aldrig nævnet imellem dem.

Batty sad paa Giovannis Prøver ubevægelig og stille.

En Formiddag gik det rent forkert. Giovanni sprang og sprang og tumlede ned og snublede og sprang.

Han løb Manegen rundt, og satte fra igen og sprang. Han berørte Hestens Ryg og faldt.

— Nei — han skreg — nei, før Hesten

ud. Og stønnende kastede han sig næsegrus ned paa Jorden, saa lang han var.

Han laa og hulkede sagte midt i det store Rum. Batty stod op og gik ind til ham. Han ventede lidt og saa ned paa hans Skikkelse.

Saa bøiede han sig ned. Det er mig Giovanni, sagde han, kom nu.

Han lagde stille sin Haand paa Giovannis Nakke, og lod den sagte glide op og ned, langs de fine Haar. Han syntes, Graaden stilnede ved det.

— Saa, Giovanni, saa — min Ven.

Giovanni løftede Hovedet og lænede det lidt mod hans Skulder. Et Øieblik blev Graaden saa voldsom igen.

— Ja — ja — ja, ja — ja vist — Giovanni. Batty holdt sin Haand paa hans Nakke — ja vist...

Giovanni tog hans Haand:

— Lad mig saa gaa, sagde han, tak — du. Han reiste sig, og med et Haandtryk skiltes de, og de gik hver sin Vei.

Da de om Aftenen brød op og var kommen hen ad Gaden, sagde Batty lavmælt og saa ikke paa ham:

— Giovanni — kunde vi ikke reise.

Men Giovanni lod som han ikke hørte, og Batty turde ikke spørge ham igen.

De gik noget. Godnat, sagde saa Giovanni, paa et Hjørne.

Hvor skal Du hen, sagde Batty. De skiltes ellers aldrig dér. Ud, Giovanni saa bort. Godnat.

Batty stod længe og stirrede efter ham.

Giovanni ventede udenfor Alidas Hus og slap ikke ind før om Morgenen.

Et Par Aftener efter, maatte Giovanni gaa fra Manegen uden at være lykkedes i sit Spring.

Han gjorde om og om. Alle Aarer svulmede i hans Ansigt af Anstrængelse og Skam.

Publikum blev utaalmodigt. De hyssede. Han forsøgte endnu en Gang.

— Finissez, Finissez, raabte Direktøren gennem Hysningen.

Og blodrød og med sammenbidte Tænder maatte Giovanni gaa bort fra Manegen.

Miss Alida stod paa Trappen. Hun vilde sige noget, men hun gik af Veien. Han havde bare set hende lige ind i hendes Ansigt.

Han kom ind i sit Værelse og satte sig foran sit Speil. Armene hang slapt ned langs hans Sider. Han var bedøvet af Fortvivlelse og Skam.

Det bankede paa Døren, og Batty kom sagte ind. Giovanni gjorde en Bevægelse som

for at holde ham fra sig. Men Batty saa det ikke, han gik op og ned i Rummet.

Han tog et uldent Tæppe i Krogen og lagde Giovanni om Skuldrene: Tag det om dig, sagde han, du kan ikke sidde saadan.

Giovanni lod Tæppet glide ned om sig og sad som før.

— Tag det om dig, sagde Batty haardt, skal du nu ogsaa blive forkølet.

Giovanni adlød, og Batty gik igen frem og tilbage. Han stansede bag Vennens Stol: Giovanni — du maa reise. Dette gaar ikke.

Giovanni rørte sig ikke

— Hører du, Giovanni det nytter ikke — vi maa reise.

Det var ligesom om Giovanni vaagnede, og forstod uden at have hørt. Han tog med Haanden ned over Øinene og sagde:

— Ja — ja.... Ja du sørger vel for det

Han lagde Hovedet ned mod Bordpladen, og Batty gik.

Batty talte med Direktøren den næste Formiddag: de kunde reise om en Uge. Det blev saa bestemt.

Men samme Aften — Giovanni red som en gal, saa vildt — styrtede han af; Hesten blev sky, snublede og faldt ovenpaa ham. Der blev

Forvirring og Skrig, og de bar Giovanni ud kvæstet. Hvad Brystet havde lidt, kunde man ikke sige, det høire Ben var knækket over Laaret.

En Feber slog sig til, og fjorten Dage svævede Giovanni mellem Liv og Død.

Et Par Uger laa Giovanni hen uden Bevidsthed. Han var ustyrlig, saa de bandt ham i Sengen. Siden mattedes han, og Krisen kom med en fortærende Feber. Han laa med hede Øine uden at røre sig, uden Mæle.

Dag efter Dag sad Batty ubevægelig paa Stolen ved Sengen og betragtede hans Ansigt ufravendt.

Da Krisen var ovre, vaagnede Giovanni og saa Batty. Han vilde tale men han havde ikke Kraft. Han smilte, og han forsøgte at løfte Haanden, men han kunde ikke. Han følte sig tung som Bly.

Batty saa Genkendelsen i hans Øine og før med Haanden op til Brystet, saadan Hjertebanken fik han af Glæden. Giovanni faldt i Søvn igjen.

Batty reiste sig og aabnede sagte Døren og gik ud af Stuen. Nede hos den vagthavende Læge bankede han paa.

— Monsieur, sagde han strax inden for

Døren og kunde knap faa Ordene frem for Bevægelse, Monsieur — han har kendt mig.

Og den store høie Mand stod ret op og ned og hulkede.

Det begyndte at gaa fremad med Giovanni. Brystet havde intet lidt; Benet var i Skinne. Han følte et træt Behag ligesom et Halvblund, Dag og Nat.

Batty sad ved Sengen og Giovanni tog hans Haand som hvilede paa Knæet og lagde den paa sit Tæppe, mens han klappede den svagt. Saa lukkede han Øinene og faldt i Blund igen, og varsomt løsnede Batty sin Haand fra Giovannis, der var blevet saa fin og gennemsigtig.

Naar Giovanni vaagnede, laa han ofte stille og saa paa Battys Ansigt. Han saa ham i Profil, den lige Næse og den tætlukkede Mund. Batty sukkede nu og da.

Giovanni syntes, han saa saa sørgmodig ud.

— Batty, sagde han sagte, hvorfor er du saa bedrøvet.

Batty for sammen.

— Er du vaagnet, sagde han, det vidste jeg ikke. Jeg er ikke bedrøvet, Giovanni.

Men Giovanni saa tit, naar Batty troede han sov, at som en pludselig Kulde gik

gennem Batty, og han hørte ham sukke kort og sagte.

— Batty, sagde han, du maa ikke sidde her inde hele Dagen.

— Hvorfor.

— Du kan ikke taale det. Jeg vil ikke ha'e det. Du bliver syg.

— Jeg har det bedst her, Giovanni. Jeg vil helst være her.

Og Giovanni laa og tænkte paa, hvad der vel var i Veien med Batty.

En Dag sagde han pludselig.

— Batty, sig mig, er det Løverne — du. — Er det?

Batty saa ned mod Gulvet.

— Du ved jo, sagde han, de er altid lidt urolige hen mod Foraaret.

Efterhaanden som Giovanni blev bedre, begyndte han at tale meget om Arbeidet og han blev meget utaalmodig og gnaven.

En Dag sagde Lægen, som syslede med Benet:

— Ja — til Jockei bli'r det jo ikke mer, men hvor der ikke skal springes saa høit — vil De saamæn slet ingen Men mærke.

Giovanni satte sig haardt op i Sengen.

— Bli'r jeg ikke Jockei? sagde han. Han

følte en skarp Smerte i Benet og faldt tilbage mod Hovedpuden.

— Jeg har jo sagt, De maa ikke røre Dem, sagde Lægen. Nei — Jockei — det bli'r vist for voldsomt — men Hr. Batty siger jo, at for Dem er der Specialiteter nok. Lidt Forandring vil bare more Hr. Giovanni.

Da Lægen var gaaet, laa Giovanni hen med lukkede Øine. Det havde ramt ham som ét Slag: Han skulde ikke mere være Jockei.

Han tumlede og tumlede med den ene Tanke og fandt ikke Rede. Han syntes, det lukkede sig saadan allevegne.

Da Batty kom, nikkede han kun til Goddag og laa ubevægelig. Ingen af dem sagde nogenting.

Tilsidst spurgte han:

— Batty — hvorfor har du ikke sagt mig det.

— Det kom jo tidsnok, sagde Batty.

Giovanni lagde sig om mod Væggen ganske stille. Men saa skar Tanken igen igennem hans trætte Hjerne, og han vendte sig i Sengen og stønnede.

— Giovanni sagde Batty, han havde reist sig og stod ved Hovedgærdet — der er jo altid Udvei.

Giovanni svarede ikke.

— Vi kunde jo — det kom tøvende — dele Løverne.

Og da Giovanni ingenting sagde, føiede han stille til:

— Hvis du vil.

— Dele Løverne?

— Ja — jeg mener, vi kunde arbeide sammen.

Det blev bestemt de næste Dage. Batty og Giovanni skulde sammen arbeide med Løverne. Saa snart Giovanni blev rask, begyndte de paa Prøverne. Batty bedøvede Dyrene, og lod Giovanni følge sig ind i Buret. Løverne var dvaske, der var ingen Fare.

Naar en Løve gned sin varme Krop langs Giovannis Ben, løb som en Kulde hen over hans Hud, ellers var han rolig. Tause arbeidede de mellem de knurrende Dyr.

De prøvede tre Uger. Saa skulde »Fratelli Bedini, Løvetæmmerne«, optræde for første Gang.

Giovanni og Batty forlod aldrig mere hinanden. De maatte bestandig være sammen. Det var, som den ene ikke mere turde forlade den anden. De talte kun lidt. De tænkte begge det samme, og det forstod de uden at tale.

Da Giovanni stod paa Trappen og saa det røde Bur inde i Manegens Lys og den mørke

Krands af Mennesker rundt om, tog han haardt om Gelænderet. Det var, som om alt Blodet i ham vilde standse sit Løb med et.

Giovanni, sagde Batty nede fra. Kommer du.

Giovanni gik ned, og de ventede ved Siden af hinanden.

Batty tog Giovannis Haand. Den var kold som Is. Slapt faldt Armen tilbage. Giovanni saa frem for sig Buret, hvor Løverne gned sig sammen i Flok.

De begyndte at gaa. Han fulgte Batty. Blikket holdt han ufravendt paa den hvide Trappe. Batty steg op og slog hurtigt Slaaen fra; et Nu betragtede han Giovanni og gik ind.

Da de igen var ude, hørte Giovanni Bifaldet som en drukken Mand Blodets Sus.

De arbeidede hver Aften. Løverne var kælne, og logrende som Hundehvalpe. Men undertiden fo'r Giovanni om Natten pludselig op af Søvne: han havde set Løvindens Øine paa sig i Drømme. Han satte sig op badet i kold Sved, og han saa over til Battys Seng, om han sov.

Timevis sad han i Mørket, med Armene om sine Knæ, i tung Grublen.

I den sidste Tid var ogsaa Batty søvnløs. Naar Giovanni vaagnede, forfulgt af sin evige Drøm, hørte han Batty kaste sig i Sengen og sukke. Men saasnart han mærkede Giovanni

var vaagen, laa han ganske stille med dybt Aandedrag, og de laa begge timevis, lyttende efter hinanden og de lod som de sov, og de vaagede begge.

Om Aftenen i Garderoben, naar de sad foran deres Speile, greb de pludselig hinanden i Haanden med et angst Tryk.

— Giovanni, sagde Batty, hvordan er det gaaet til at de hader mig saadan?

Giovanni blev bleg. Det var det, han tænkte paa Nat som Dag.

— Jeg ved det ikke, sagde han sagte, jeg forstaar det ikke.

Og de gav sig igjen til at klæde sig paa langsomt og mekanisk.

Det var en Sommeraften, det skete, efter en hed Dag, som havde gjort Dyrene rigtig levende.

Batty og Giovanni arbeidede roligt i den gamle Takt. Men den ene Løvinde var ulydig, saa Batty maatte slaa den med Pidsken over Snuden. Den blødte. Dyret krummede Kløerne ind og lagde sig knurrende, Giovanni tog ikke sit Blik fra dens gule Øine.

Det var forbi, og Batty aabnede Døren og lod Giovanni gaa ud. Han fyrede Pistolen af og vilde lukke Døren til den lille Forstue — da han gled.

Han faldt, saadan — forover — paa det høire Ben — og vilde reise sig — og greb for sig — og havde Løvinden over sig — og skreg.

Og med sin sidste Kraft, med Dyret i sin Strube, vendte han sig, og han lagde sin Arm som en Rigle ind i Døren, saa den lukkede.

— Batty.

— Batty. Giovanni sled i Døren.

De flygtede vildt ned over Bænkene, der knustes. Under Skrig sprang de ned fra Gallerierne. Man hørte de Besvimedes Hvin og Angstraab fra Børn, der klamrede sig til Logerne — og man vendte sig ikke men flyede.

Paa Amfiteatrets Bænke vred Kvinder deres Hænder. Staldmestrene brødes med Giovanni midt paa Jorden.

— Luk — luk Buret, skreg der tusinde.

— — Løverne gik logrende rundt om Battys Lig, i den tomme Cirkus, hvor alle Blussene brændte.

Giovanni sad paa en Kasse ude i Gangen. Fraaden faldt fra hans Mund ned over hans Bryst. To Artister holdt hans Hænder. Da Kammeraterne slap ham, rørte han sig ikke. Armene faldt ned.

Han lyttede til Bruset af Stimmelen og Skrigene, der døde bort — indtil der var stille.

Saa reiste han sig. Hans Ansigt var stivt og gult ligesom et Ligs. Han saa Løverne, der listede rundt om Battys Lig, og staaende foran Buret affyredo han to Skud og aabnede Døren.

Løverne gned sig skulende langs med Stængerne og læmpeligt løftede Giovanni Liget ud. Blodet rislede fra Gulvet i Buret piblende ned paa Jorden til en stor Pøl.

Han kaldte paa et Par Staldkarle, og de kom tøvende. De rystede over hele Kroppen.

— Tag ham, sagde Giovanni.

Karlene bøiede sig ned og tog Liget. Men den ene slap Taget. Han besvimede saa lang han var paa Jorden.

Giovanni skubbede den anden væk, og han løftede langsomt det lemlæstede Lig op og han bar det ud, i sine Arme, som et lille Barn. Der blev en lang Vei af Blod til det Sted, hvor han lagde det: paa Løveburets Plads ved Stalden.

Der var ingen. Der var tomt og stille overalt. Han hentede en Baare og lagde Liget paa den og dækkede det med Akrobaternes Tæppe.

Han gik tung op ad Trappen og aabnede Døren til Garderoben og kastede sig paa Gul-

vet, plat ned. Han sov, hulkende i Søvne. Der gik Trækninger gennem hans store Legeme.

Da han vaagnede, var det Dag. Han satte sig op, hele hans Krop smertede. Saa saa han Battys Tøi, der hang fra igaar over Stolen. Det gav et Ryk i ham af Smerte. Han saa paa Speilet. Uhret hang i sin Kjæde og var gaaet istaa.

Han blev siddende paa Gulvet og saa længe paa det altsammen. Nu var han alene. Hans Smerte blev i samme Nu til et dumpt Raseri mod dem, Dyrene.

Han reiste sig og gik ned ad Trappen. Han ikke saa meget som tænkte paa Liget. Han gik ind i Manegen. Løverne sov i Buret. De blev vækket ved Støien og knurrede. Han tog Skodderne i Stalden, en efter en, og satte dem for.

Saa gik han op igen i Garderoben, og klædte sig om. Han skulde ud og købe Kød til Løverne, i Byen.

Medens han sad, tog han Battys Uhr og trak det op. Og da det hang der igen, ved Speilet, dikkende kom han til at græde, og han lagde Hovedet ned mod Bordpladen. Han græd længe, sagte og fortvivlet. Saa stod han op og gik ud.

Han købte nogle store Oxekøller hos en

Slagter, og han fulgte selv med Drengen, der bar dem hjem. Han blev hjemme hele Dagen, og han borede med et gammelt Vridboer lange Gange i Kødet og fyldte dem med Stryknin.

To Politiembedsmænd kom for at faa Erklæring om Ulykken. Giovanni svarede roligt og hørte ikke op med sit Arbeide.

Da det mørknede gik han ud. En Dreng bar Kødet, pakket ind i et Lagen.

Cirkus laa tom og mørk. Forestillingen var aflyst.

Giovanni tændte to Staldlygter og gik ind i Manegen. Buret stod med sine Skodder paa samme Sted som om Morgenen. Han gav Drengen en Drikkeskilling og lod ham sætte Kødet fra sig; langsomt tog han Skodderne fra og stillede dem i Kreds op ad Manegen.

Saa viklede han Lagenet op og kastede Kødet ind, Stykke for Stykke.

Løverne greb det knurrende og sled det itu og slugte det. Giovanni saa paa de hvide Tænder i Kødet.

Han satte sig paa Manegen og ventede.

I Halvmørket gned Dyrene sig som Skygger rundt i Buret.

Ubevægelig stirrede han hen, hvor Løverne flakkede uroligt rundt; de skubbede sig op ad hinanden med korte Brøl. Klagende strakte

de deres Kroppe ud paa Sandet, og de spilede Øinene op og strakte de tørre Tunger langt ud og slikkede de kolde Stænger.

Giovanni rørte sig ikke.

Dyrenes Øine lyste i Mørket som gule Flammer, der blev lysere og matte og slukkedes. De borede deres Kroppe ind i Krogene under sagte Jamren og de begyndte at ralle; og pludselig fløi de rasende op mod de klirrende Stænger og brølede fortvivlet; de faldt ned, og sky slæbte de sig forbi hinanden og væltede sig om paa Ryggen, og der kom fra deres opspilede Gab afbrudte og kvalte Brøl, som om deres Struber snøredes sammen.

Lysene i Lygterne var ved at brænde ned. Det blev helt mørkt.

Giovanni blev siddende og hørte den sagte Rallen fra Buret, hvor der blev stille — lidt efter lidt.

Han syntes, det hele var saa græsselig elendigt, altsammen.

Han tænkte paa saa mange sørgelige Ting. Han tænkte paa de lystige Brolæggere, som i e t Aar alle syv havde kastet sig ud af Vinduerne, ned paa Gaden og var døde d e r paa Stenbroen. Han tænkte paa sin Fader, som havde siddet ved hans Seng og presset ham for Penge.

Han tænkte paa Batty — paa Batty, som var død.

Han lyttede. Det var blevet ganske stille. Saa kom der et dybt Suk og endnu et. En lille sagte Kradsen af en Pote — og ikke mere.

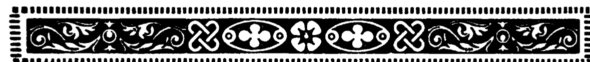
Giovanni tænkte paa, hvad han nu skulde blive. Han var ikke saa ung mer, og han havde ikke længer nogen Specialitet.

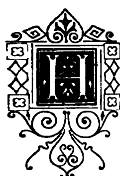
Han maatte vel forsøge at blive Klown, Jockei-Parodist. Hvis han da kunde det for sit Ben.

Giovanni stod op og gik frem gennem Mørket. Han syntes, det var, som han slæbte en tung Byrde hen efter sig.

CHARLOT DUPONT.

Han var syv Aar, da han første Gang blev stablet op paa en Tribune, i en Fløilsbluse, med Kniplinger, ved en Velgørenheds-Koncert i Trokadéro.

Han gjorde Lykke: han kunde knap holde paa Violinen.

Efter Udførelsen af »Hr. Kakadu der Schneider« blev han kysset af hele Komitéen.

Hr. Theodor Frantz sendte Bud efter ham næste Morgen. Den store Impresario vilde sé ham. Hr. Emmanuelo de las Foresas fulgte selv sin Søn derhen. Hr. Emmanuelo de las Foresas var stærkt bevæget. Han indsaa, Øieblikket var kommet.

Hr. Theodor Franz sad i sit Privatkontor foran det store Skrivebord i sin Yndlingsstilling, Napoleon efter Leipzig.

Naar han sad saadan, talte man ikke til

Hr. Theodor Franz; man ventede. Man vidste, han sad og erobrede Verden, og man forstyrrede ham ikke. Adelina Patti havde siddet her og ventet i ti Minutter for ti Aar siden.

Hr. Emmanuelo de las Foresas ventede uden saa meget som at sno sin Knebelsbart. Lokke-Ungen følte Momentets Alvorlighed og suttede stille paa sine Knoer.

Saa der var ganske tyst i Hr. Theodor Franz' Privatkontor, hvor Verdensberømmelserne i Lystryk, stirrede ned fra Væggene.

— Altsaa — hvad hedder han?

Hr. Emmanuelo de las Foresas foer sammen.

Naar Hr. Theodor Franz talte, var det rungende, som om han skulde overdøve et Erardsk Flygel. Folk, der hørte ham første Gang, foer altid sammen ligesom Hr. Emmanuelo de las Foresas. Hr. Theodor Franz vidste det, men han ansaa det for formaalstjenligt, at Folk foer sammen.

— Altsaa — hvad hedder han.

Hr. de las Foresas fik sagt:

— Carlo de las Foresas.

— Hm — og hvorfra? Hr. Theoder Franz antydede ved en meget ubetydelig Haandbevægelse, at Hr. Emmanuelo de las Foresas kunde sætte sig.

— Tak. Det hjalp paa Hr. de las Fo-

resas at komme til Sæde. Han placerede Lokke-Barnet mellem sine Ben og begyndte at tale.

Hr. Emmanuelo de las Foresas holdt meget af at tale. Han var fra Kile. Det kunde synes besynderligt, at Grander af Spanien slog sig ned i Kile. Men Hr. Emmanuelo de las Foresas havde gjort det Det var et Pronunciamento. Dette Pronunciamento var Hemmeligheden i Hr. de las Foresas Historie. Det var foregaaet i Mexiko. Hvad det havde at gjøre med Spanien, vidste ingen. Der kom overhovedet, naar Hr. Emmanuelo de las Foresas fortalte sin Historie et Punkt, hvor det ikke var saa ganske let at følge ham. Det laa i, at han færdedes meget livligt i de to Verdensdele. Man vidste aldrig, paa hvad Side af Oceanet man havde ham. Men pludselig endte han paa de kanariske Øer.

Der var han, da Hr. Theodor Franz slog ud med Haanden:

— Vel — han er født i Provence.

Hr. Emmanuelo de las Foresas sprat til:

— I Provence.

— Ja — min Herre — i Provence. De er borgerlig, min Herre, og fra Provence.

Hr. Theodor Franz reiste sig.

— Publikum er træt af det exotiske, min

Herre — Publikum tror ikke paa Adel paa Tribunerne, min Herre — Publikum er træt af Humbug. Publikum vil det reelle — Publikum vil ikke føres bag Lyset.

Hr. Theodor Franz raabte hver Sætning som en Dagbefaling. Publikum kom som et Trompetstød.

— Publikum er træt. Publikum vil Værdighed. Publikum bør tages med Ro, min Herre.

Hr. Theodor Franz svedte. Publikums Bonsens ophidsede ham til Begeistring.

Hr. Emmanuelo de las Foresas nikkede til hver Sætning.

Hr. Theodor Franz saa paa Lokke-Drengen:

— Han er syv Aar.

— Lige fyldt.

— Vi siger seks. Han kan gaa for seks. Hr. Theodor Franz bøjede sig ned: Hvad er det? han pegede paa en Diamantknap til ti Francs, Carlo de las Foresas havde i sin Krave. Tag den af.

— Den er et Arvestykke, sagde Hr. de las Foresas.

— Min Herre — Hr. Theodor Franz kunde kæmpe med et Orkester — Publikum tror ikke paa Arvestykker.

Hr. de las Foresas tog Knappen af.

— Og nu til Sagen — til Kunsten. Hvor stort er hans Repertoire.

— Tre Numre.

— Og Schneider der Kakadu, sagde Lokke-Ungen.

— Vel, min Herre. Jeg skal opsætte Betingelserne. De skal høre fra mig.

Hr. Emmanuelo de las Foresas og Lokke-Ungen gik.

Hr. Theodor Franz satte sig foran sit Skrivebord. Han tyggede Negle. Hr. Theodor Franz tyggede ofte Negle, naar han tænkte dybt.

Det var den sidste Dag, den Familie var fra Kile.

Hr. Theodor Franz havde mistet Tilliden til det tropiske. Publikum havde tabt Smagen for det vidtløftige. Hr. Theodor Franz pouserede det idylliske. Hans Kunstnere udgik alle fra borgerlige Hjem. Hans største Sukces var med Amerikanerinden, som han havde fundet i en Kirke, og som aldrig optraadte paa Theatret, fordi det stred mod hendes religiøse Overbevisning. Han havde rørt to Verdensdele, naar han om Søndagen var kørt med hende til Kirke.

Om Aftenen meddelte Hr. Theodor Franz Bladene, at det lille Violin-Vidunder Charlot Dupont for Øieblikket tog Timer hos Professor Dinelli.

»Som bekjendt er det lille Vidunder fra Provence af den bekendte orleanistiske Embedsmandsfamilie Dupont.«

Hr. Theodor Franz var glad ved Ordene: »orleanistisk Embedsmandsfamilie«. Det var fortræffeligt. Egenlig var det saadan komplet faldet ham i Pennen. Men det var fortræffeligt: »orleanistisk Embedsmandsfamilie Dupont.«

Det var et helt Perspektiv af Hæderlighed og borgerlig Honnethed.

Hr. Theodor Franz var ligefrem snublet over Dørtærskelen til en Sukces.

Den næste Dag gjorde han Visit hos Familien de las Foresas. Han ønskede at sé, hvad han kunde byde den. Han maatte op i en femte Etage; Overtøiet i Gangen var luvslidt, svær Mængde Børnetøi, købt i Butik for færdigt. Han ventede i en raakold Salon med Madlugt.

Hr. Theodor Franz bød 800 Francs om Maaneden for et halvt Aar. Hr. Emmanuelo de las Foresas tog det halve i Forskud og slog til.

Charlot fik en Lærer, som spillede de tre Numre med ham. Hr. Theodor Franz var tilstede ved Timerne. Han mærkede sig alle Stederne, hvor Charlot spillede falsk. Dér skulde han smile til Publikum.

Tiden nærmede sig for den første Koncert. Den skulde finde Sted i Bryssel.

Dagen før de skulde reise, gjorde Hr. Emmanuelo de las Foresas Afskedsbesøg hos Hr. Theodor Franz. Hr. de las Foresas var en bøielig Natur, han var helt Orleanist: Lidt militærisk, Guldknapstok og graa Knebelsbart.

— Min Herre, sagde Hr. Theodor Franz, hvorfor bærer De ikke Flor?

— Flor?

— Ja — har jeg ikke læst at Charlot er moderløs, min Herre.

Da Hr. Dupont reiste, havde han Flor om Hatten. Hr. Theodor Franz bragte Charlot en Present. Det var et Tøndebaand med hans Navnetræk. Han havde det med i Kupeen.

Hr. Theodor Franz blev i Paris. Det var et Princip. Han holdt sig altid tilbage.

— En Impressario skræmmer Pressen, min Herre, sagde han til Hr. de la Foresas. De Herrer tror man kommer med Lommerne fulde

af Humbug. De Herrer af Pressen er saa mistænksomme.

Men Morgenen efter den første Koncert kaldte et Telegram ham til Bryssel. Han ventede endnu et Døgn, læste Brysselerbladene og reiste. Det lille Violin-Vidunder Charlot Dupont havde nærmest gjort Fiasco.

Hr. Emmanuelo de las Foresas modtog ham paa Banegaarden.. Han var spag og sørgmodig vrøvlet.

Hvad kan man vel forlange af et Barn, sagde han. Hvad forlanger man? Han kan vel ikke spille som Sarasate.

— Min Herre — ti stille — — Han har spillet som et Asen.

Charlot var forknyt. Hr. Emmanuelo de las Foresas havde pryglet ham saa han var blaa og gul over Ryggen. Han skævede til Hr. Theodor Franz og ventede mer. Men Hr. Theodor Franz pakkede ud et Lager af Pariserlegetøi og spredte det over hele Stuen. Charlot saa, der var ikke Tale om Prygl.

Hr. Theodor Franz søgte en ny Lærer, og de begyndte igjen at indstudere de tre Numre. De spillede Time efter Time, til Charlot var segnefærdig. Hr. Theodor Franz udstyrede Spillet med mange Smil og barnlige Gestus.

Charlot stod ganske sløv, spillede, gjorde efter og smilede.

Tilsidst begyndte han at græde, Violinen faldt ham ud af Hænderne og han gned Taarerne ud over sit Ansigt.

— Naa — en Gang til . . .

— Jeg er saa træt, han græd, jeg vil ikke.

— Kun en Gang til, saa faar du Konfekt . . .

Charlot tudede.

— Jeg vil ikke ha'e Konfekt, sagde han.

— Hvad vil du ha'e — naar du er artig og spiller en Gang til . . .

Charlot saa ud gennem Fingrene.

— Cigaretter, sagde han.

— Naa — spil saa.

— Tre, sagde Charlot.

— Naa — ja — tre.

— Charlot tog Hænderne bort fra Ansigtet: Jeg vil sé dem, sagde han.

Hr. Theodor Franz lagde tre Cigaretter paa Bordet, og Charlot spillede endnu en Gang, rystende over hele Kroppen, saa træt var han.

Klokken to var Undervisningen forbi. Hr. Theodor Franz spadserede selv med Charlot paa Boulevarden. De havde det kønne Tøndebaand med. Charlot vilde helst sidde paa en Bænk, han var saa søvnig, som havde han

Sand i Øinene. Men Hr. Theodor Franz gav ham smaa Knups, til han blev vaagen og løb med Tøndebaandet.

Hr. Theodor Franz talte venligt med alle de velklædte Børn, og han gav dem Konfekt og Gotter. Han satte ogsaa Lege i Gang. Hvor der var Mødre med, konverserede han og presenterede Charlot, naar han da kunde finde ham. For han forstak sig oftest og sad krøbet sammen og sov ved Foden af et Træ, med Hovedet ned mod sine Knæ.

Saa blev han knubset op — Hr. Theodor Franz knubsede rigtig fast, med de knyttede Knoer lige ned mod Nøglebenet — til han blev vaagen og fik fat paa Pidsk og Top, som laa ved Siden af ham paa Jorden.

— Han er saa livlig, sagde Hr. Theodor Franz, en rigtig Dreng — er han.

En Dag var han bleven rent borte. Han var ikke til at finde paa Boulevarden. Hr. Emmanuelo de las Foresas og Hr. Theodor Franz søgte omkaps. Tilsidst fandt de Charlot inde i Parken, omme bag en Stensokkel. Han stod omringet af en hel Flok smaa Unger. Han stak dem Cigaretten i Munden og lærte dem hvordan de skulde bagge. Ungerne skar fæle Ansigter og hostede af Røgen.

Charlot blev ked af det.

— Idioter, sagde Drengen. Meget stolt pustede han selv store Røgskyer ud i Luften.

Da de kom hjem den Dag, fik Charlot første Gang Prygl af Hr. Theodor Franz.

Da de havde prøvet de tre Numre en Ugestid til, var Violin-Vidunderet Charlot Dupont saa elskværdig at ville spille et Par Numre for Eleverne i Hr. Rochebrunes Skole, Hr. Rochebrune havde indbudt enkelte af Elevernes Mødre og Tanter.

Charlot spillede to Numre og »der Schneider Kakadu«. Der havde aldrig været en saadan Jubel i Hr. Rochebrunes Skole. Mødrene var rørte, Charlot gik rundt til Kyssen. Bagefter stod Damerne i Vinduerne og saa ham lege Tagfat i Skolegaarden.

Der kom Notitser i Bladene. Et Par andre Skoler indbød Violin-Vidunderet.

Hr. Theodor Franz kørte rundt med Charlot til Kritikerne. Charlot var blevet et ualmindelig søvnigt Barn. Knap var han til Sæde i Vognen, før han sov ind i sit Hjørne. Og kom de op til de fremmede Mennesker — Hr. Theodor Franz besøgte Folk i deres Hjem, han holdt af Hjemmene — stod han og maabbede ved Siden af Hr. Theodor Franz' Stol og drævede frem et Ja eller et Nei.

Det var paa Besøg hos Hr. Deslandes. Hr. Deslandes var Korrespondent ved Times. Hr. Theodor Franz talte med Sordine — Hr. Theodor Franz talte altid med Sordine med Autoriteterne og de Herrer af Pressen — om sin Ven Hr. Ambroise Thomas.

Inde i Stuen ved Siden af, gjorde Hr. Deslandes uvaarne Unger et Himmelspektakel. Man kunde ikke høre Ørenlyd.

Hr. Deslandes aabnede Døren og skændte. To Sekunder efter begyndte Spektaklet igen.

— Min Herre — bevar'es lad dem dog lege — Hr. Theodor Franz talte mildt — Børn er Børn.

Han saa paa Charlot, der sad og dinglede i en Stol:

— Charlot — du maa vist gjerne gaa ind og lege med Hr. Deslandes' Børn.

Det maatte han naturligvis saa gjerne.

— Hører du, Charlot — du maa gjerne gaa ind og lege med Hr. Deslandes' Børn.

Charlot blev siddende og rørte sig ikke. Han nærede en fuldkommen Ligegyldighed for Kritikeren Hr. Deslandes' Afkom.

Hr. Theodor Franz bøiede sig ned, og med et Knubs lige mod Nøglebenet sagde han mildt:

— Generer du dig, lille Charlot. Hr. Des-

landes siger jo, du maa gjerne gaa ind at lege med hans Børn . . .

Charlot kom hurtigt ned af Stolen og ind til Hr. Deslandes' Børn. De var rødhaarede og morede sig med at stikke den fremmede Dreng med Knappenaale.

Hr. Theodor Franz og Hr. Deslandes stod i Døraabningen og glædede sig over Børnene.

Det var et Par Dage før det lille Violin-Vidunders anden Koncert. Koncerten blev en stor Sukces. Eleverne i Hr. Rochebrunes Skole havde Fribilletter og overrakte Charlot Dupont en Kæmpekrans.

Charlot blev fotograferet staaende i Krandsen som Ramme.

Det var en meget stor Sukces.

Efter den tredie Koncert — Programmet var efter Opfordring det samme som ved den anden — førte Hr. Theodor Franz personlig Charlot Dupont til Skandinavien. Hr. Theodor Franz satte megen Pris paa Skandinavien. Der fik det lille Vidunder Ilddaaben. Veien laa aaben gennem Europa. I Løbet af to Aar afsøgtes hele Marken, man trængte frem til Baku.

Charlot Dupont gav Patti-Penge Europa rundt.

Charlot feirede sin syvaarige Fødselsdag hver Gang, han gav Afskedskoncert. Hr.

Emmanuelo de las Foresas gik stadig med Flor om sin Hat.

Hr. de las Foresas var iøvrigt meget til-tilfreds. Han tjente mange Penge og han genoptog visse Ungdomspassioner. Han havde altid været følsom overfor Blondiner af en vis Fylde, og han havde en Gang sprængt Banken i Baden. Han holdt af en lille Baccarat om Aftenen efter Koncerten, og han fandt ret hyppigt rundt i Europa et blondt Embonpoint at glæde sig ved.

Saadan gik det Par Aar.

Selskabet tilbragte sin meste Tid paa Jernbanen. Der blev jævnt givet Koncerter hver Dag. Om Morgenen tidligt skulde de afsted til Toget. Hr. de las Foresas ruskede Charlot livligt i Lokkehaaret.. Drengen sov tungt og strittede imod i Søvne. Hr. de las Foresas hev ham Vand i Ansigt for at faa ham vaagen. Charlot græd og fik klynkende sine Strømper paa siddende paa Sengekanten. Hans Lemmer var som Bly, saa tunge.

Han blev klædt paa, og søvndrukken ravede han rundt i Halvmørket mellem de aabne Kufferter, der blev pakkede ind hulter til bulter. Han faldt i Søvn igen over den lunkne The, siddende med Koppen i Haanden. De ruskede ham op igen, og frysende og blaa

i Ansigterne rumlede Selskabet af i den klamme Omnibus til Jernbanen. Just fredeligt gik det ikke. Hr. Emmanuelo de las Foresas og Hr. Theodor Franz skændtes altid om Morgenen.

Charlot rullede sig sammen som en Bylt i et Hjørne af Kupéen og sov.

Naar Charlot vaagnede, saa han Faderen og Hr. Theodor Franz: med løste Klæder flød de henad Sædet. Hr. Theodor Franz snorkede.

Waggonen rystede frem og tilbage, Lokomotivet gyngede af med sin langsommelige Støi. Heden i Kupéen døsede Charlot hen, han var søvnig uden at kunne sove. Han flyttede sig træt baade af at sidde og af at ligge. Han lagde sig op paa Knæ og saa ud. Det var altid lige ét: Træer og Huse og Mark. Det eneste, han brød sig om, var smaa Hunde. Dem vilde han ud paa Perronen og klappe.

Hen paa Eftermiddagen kom de til Koncertstedet, og nye Karle rumsterede med deres Kufferter, og Charlot saa livlig ud hen over Perronen med Favnen fuld af Legetøi, og der kom Fart paa, mens de slugte noget Mad, og Charlot blev udstafferet i den Fløiels, og de naaede op til Koncerten. Naar Spændingen saa var ovre, efter det første Numer, faldt

Charlot ofte i Søvn, i en Krog i Kunstnerværelset, og de maatte vække ham, naar han skulde ind igen.

De kørte hjem og spiste til Aften, og Hr. Theodor Franz og Hr. Emmanuelo de las Foresas blev højrøstede ved deres Flasker. Charlot blev ogsaa altid levende ud paa Aftenen. Han fik Cognac og Vand, rødkindet sad han og hørte til.

Hr. Emmanuelo de las Foresas kunde mange muntre Historier om vel udviklede Blondiner fra de to Verdensdele. Hr. Theodor Franz havde ogsaa sine Minder. Charlot lærte en Del af hvad Livet saadan giver.

De talte ogsaa om Haandværket.

Hr. Theodor Franz strakte Benene fra sig; og han blev oprigtig, med Hænderne i Lommen.

— Pressen — min Herre — man skal ikke bespise den — det er det dummeste, man kan gjøre at bespise den — jeg bespiser den aldrig, Mad gør Pressen urolig, min Herre . . . Opsøg dem i deres Hjem, min Herre — spis tynd Suppe i Familiekredsene, min Herre — vær fordringsløs — skriv mange Smaabreve, min Herre. Det er Sukces'en.

— Ja — det er Vejen, sagde Hr. Emmanuelo de las Foresas.

— Det er det billigste, sagde Hr. Theodor Franz.

Hr. de las Foresas nikkede.

— Miss Tisbyrs har ikke kostet mig saa meget som en Flaske Bordeaux... Hun var religiøs, hun drak ikke Spirituosa — vi drak alle Vand, min Herre... hun tjente tilsidst fem tusind Francs pr. Aften...

— Har De hørt hende?

— Ja.

— Saa behøver jeg ikke at tale om hendes Stemme, min Herre.

Hr. Theodor Franz taug lidt.

— Blomster — det er en Dumhed med Blomster... Publikum tror ikke mere paa Blomster. Idioter kaster Blomster... Miss Tisbyrs kostede mig seks og tyve Kristus paa Korset à tre Francs — overrakte hende paa Podium af en Deputation... det gør en Effekt ... Kristus paa Korset omvundet med Immorteller, min Herre — Miss Tisbyrs græd...

De talte om Alverdens Virtuoser og Artister. Hr. de las Foresas sagde mest bare Ja og Amen.

— Publikum er aldrig extravagant, Publikum er dydigt — man skal vende sig til Hjertet — Følelsen — appellere til Følelsen. Det er Sagen. — Jeg har reddet ti Sangerinder

med »Ave Maria« til Harpe... Jeg vil skabe en Formue ved at stable et ungt Fruentimmer op ved Siden af en Harpe...

Hr. Theodor Franz satte ikke Pris paa de store Sangerinder. De rentud fortørnede ham: Det er en Fornærmelse sagde han. En Fornærmelse mod den sunde Sands.

— Patti, sagde han, Patti, min Ven. En Humbug, min Herre. Patti har ruineret tyve Impresarier. Jeg er ikke Forgylder, jeg vil gøre Forretninger — tolv tusind Francs for to Arier — jeg kalder det for en Fornærmelse. Skab Stjernerne — skab dem — jeg er Impresario, min Herre, jeg er ikke Elefanttrækker...

Charlot gik frem ligeoverfor Hr. Theodor Franz, han hørte til med Armene op paa Bordet.

Hr. Theodor Franz raslede med Hundrede-Tusinderne, saa det klang.

— At skabe — at skabe — det er Kunsten... Hr. Theodor Franz sank hen, og de to Herrer drak nogen Tid i Stilhed. Charlot saa stadig med store Øine paa Hr. Theodor Franz, der sad tænksom i Stolen.

Hr. Emmanuelo de las Foresas begyndte at blive søvnig. Hr. Emmanuelo de las Foresas Knebelsbart hang sørgmodigt, naar han var søvnig.

— Men det er snart forbi — det gaar ikke mer ... Man vil ha' Fribilletter, man gaar kun paa Fribilletter. Der er altfor mange Verdensberømmelser, man snubler over Berømmelser ... der er for megen Humbug ... jeg har sagt det, jeg har sagt det til de Herrer af Pressen: Mine Herrer, har jeg sagt, De kvæler Kunsten, mine Herrer. De skriver for mange Feuilletoner, mine Herrer, har jeg sagt, De lyver for stærkt, mine Herrer ... Men hjælper det — hva' hjælper det ... De skriver jo Fingrene af sig. — de holder ikke op med at skrive Fingrene af sig.

— De ødelægger os Sagen — de skelner ikke — Det er Konkurrencen — den ene skriger høiere end den anden — Publikum kan ikke høre Ørenlyd.

— Min Herre — de store Formuer er tjent ... Om ti Aar gi'er jeg ikke hundrede Mark for en Verdensberømmelse. Hr. Theodor Franz taug, Hænderne faldt slapt ud af Lommerne.

— Ikke hundrede Mark ...

Hr. Emmanuelo de las Foresas for sammen ved Stilheden og med ét blev han omhyggelig for Charlot, som var falden i Søvn med Hovedet paa Bordpladen.

— Charlot. — og Du er oppe endnu — Charlot... at vi glemmer Barnet.

Og Hr. Emmanuelo de las Foresas fik ham stoppet i Seng; halvsov gjorde han, mens han blev klædt af.

Men pludselig slog Charlot Øinene op, og hæs af Søvn sagde han:

— Fa'er — har vi mange Penge?

— Penge?

— Ja.

— Jo—o — vi har Penge.

— Naa. Og Charlot sov ind.

Charlot spurgte i den sidste Tid ofte om det: om Pengene.

Undertiden var Hr. Theodor Franz ikke med paa Reisen. Han var taget iforvejen. Saa spillede Hr. de las Foresas Kort med Charlot i Kupéen.

De spillede om Regnepenge. De forgyldte Mønter flød rundt om dem paa Sædet. Hr. de las Foresas fortalte livlige Historier. Han fortalte om Banken i Baden, han havde sprængt.

— Den Gang, der endnu var Bank i Baden. Han fortalte om Spillehulerne i Mexiko — der kunde man da vinde, naar man forstod det. Men Hr. Emmanuelo de las Foresas turde sige, at han forstod det. Det var da

endelig Formuer det, Guld det. Guld at tale om det.

Charlot hørte og vogtede paa Kortene og samlede Mønterne sammen paa Sædet.

— Og Janeiro da — Rio Janeiro da — Hr. Emmanuelo de las Faresas lod Kortene synke — hen mod Morgen, naar Guldet slap op — og Diamanterne kom frem paa Bordet — Diamanter i hundredvis flød over Tæppet...

— Eller Peru da — Tak skulde man ha'e, for saadan en Beværtning som Monaco!

— Nei — det var noget at tale om — naar man forstod...

Men Hr. Emmanuelo de las Foresas turde sige, han havde forstaaet en Del — i sine unge Dage.

Og han havde endnu rigtig rare Fingre, rigtig gesvindte Fingre.

Det var Kunsten med Knappenaalen, Tæppet og den fine Silketraad, som svippede Kortet væk lige for Næsen af Bankøren. Hr. Emmanuelo de las Foresas havde gjort Kunsten i Baden, i Baden, mange Gange. Han vilde prøve, om han kunde endnu.

— Ja — prøv Fa'er...

Hr. Emmanuelo de las Foresas kunde endnu.

— Det er et Talent, sagde han. Et rent Talent. Det sidder i Fingrene. Han gjorde alle Kunsterne om igjen, foran Charlot, paa Sædet. Drengen gjorde efter, om og om igjen. Hr. Emmanuelo de las Foresas saa til. Han blev glad, han lærte, han rettede.

— Bravo — Bravo. En Gang til.

Charlot gjorde Kunsten.

— Rigtig — rigtig — men den Dreng har Talent. — Men — Bravo — Bravo. Han var virkelig fingernem.

De spillede videre. Charlot tabte. Han slugte hvert Kort med Øinene og holdt paa Regnepengene med Hænder, der rystede af Iver.

Han tabte igen.

— Du snyder, Fa'er, sagde han og greb ham om Haanden. Du har dobbelte Kort.

Hr. de las Foresas blev vred.

— Man spiller ikke falsk med sine egne Børn, sagde han. Han vilde ikke spille mer.

Men Charlot blev ved, han spillede med Makker, med alle Kort ud over Sædet. Regnepengene raslede i hans Hænder.

Naar Hr. Emmanuelo de las Foresas og Charlot var alene, gik Tiden rigtig nemt.

Naar de var ene, kom der ogsaa altid en Dame og spiste til Aften med dem efter Koncerten. Charlot holdt meget af de

Damer. De kyssede ham i Ørene og skiftede Cigaret med ham. De klædte ham af, naar han skulde i Seng og dansede med ham i Natkjolen. De var saa venlige imod ham i alting.

Han hvinte, saadan kildede de ham.

Charlot fik mange Ting foræret. Hr. Emmanuelo de las Foresas tog det altsammen i Forvaring.

En Gang imellem i Jernbanen, midt som de sad, sagde Charlot:

— Fa'er — hvor er egenlig vore Penge?

— I Paris.

— Hm. Er det mange nu?

— Aa — ja. Men Mo'er skal ogsaa leve, der gaar meget med.

Der var Dage, hvor Pengene spøgede uafbrudt hos Charlot. Saa glemte han dem igen lang Tid.

— —

Det tredie Aar gik. Hr. Theodor Franz havde ladet Charlot indstudere et fjerde Numer. Det var »Radetzky-March«. Charlot udførte den paa Barneviolin. Første Gang han spillede den, var i Pesth. Charlot var i Magyaruniform, og Studenterne trak ham hjem.

Hr. Theodor Franz havde altid saa lykkelige Idéer. Han rettede en Takskrivelse til Stu-

denterne, hvori han meddelte, at Charlot Dupont vilde spille til Fordel for de Vandlidte.

Hr. Theodor Franz og Hr. Emmanuelo de las Foresas opsatte Skrivelsen sammen.

— Men hvor er de Vandlidte, sagde Hr. de las Foresas.

— Min Herre, sagde Hr. Theodor Franz, der er altid Vandlidte i Ungarn.

Hr. Theodor Franz forstod at skrive aabne Breve. Det var hans Specialitet. Han havde haft sin aller største Sukces med et aabent Brev. Det var med Miss Tisbyrs, da han i et Brev til Publikum frabad sig Applaus ved en Kirkekoncert for at skaane Miss Tisbyrs Finfølelse. Koncerten havde givet seks og tyve tusind Francs Brutto — (og hvad koster saa disse Kirker, min Herre? intet — ingenting, man har dem jo for intet) — og hele Byen havde raabt »Leve« udenfor Kirken.

Hr. Theodor Franz skrev, at Hr. Emmanuel Dupont, det lille Kunstnerfænomens Fader — han har med Hæder tjent sit Frankrig og er forbleven tro mod Orléanerne, sit Fyrstehus — var uendelig lykkelig over, at hans Søn kunde vise sin Sympati mod et Land, der altid havde bevaret en urokkelig Tro paa hans dyrebare Fædrelands Overlegenhed og Fremtid.

Hr. Emmanuelo de las Foresas havde Taarer i Øinene.

Ved Koncerten for de Vandlidte var Huset udsolgt, før Billetkontoret blev aabnet. Koncerten sluttede med »Kakadu der Schneider«. Da Charlot blev fremkaldt for nittende Gang, gav han »Radetzky-Marchen« som Extra.

Næste Dag begyndte Turen Ungarn rundt. Hr. Theodor Franz tog tohundredetusind Gylden ind paa den Reise.

Charlot skød svært i Veiret. Et langt Stykke tyndt rødt Ben stak op af hans korte Sokker. Hr. Theodor Franz lod en Knipling sætte til ved Knæet.

Om Aftenen, naar hans Blik faldt paa Charlot, der hang langs en Stol med sin evige Cigaret, saa Hr. Theodor Franz bekymret ud.

— Min Herre — Charlot maa være otte, sagde han. Man kan ikke være syv Aar, naar man snart kan træde ind i Garden.

Charlot gik nu stærkt i sit elvte.

— —

De gav Koncerter i Berlin. Naar de var forbi, skulde Charlot hjem til Paris og have en Maaneds Ferie før Veien gik til Amerika.

Det var paa en af de første Koncerter. Charlot havde spillet og stod i Kunstner-

værelset og hørte paa Applausen fra Salen. Der var en hel Del Mennesker i Kunstnerværelset.

— Ind — ind, sagde Hr. Theodor Franz.

Charlot gik ind. Bifaldet brød løs som en Storm. Ud og ind igen og endnu en Gang ind.

Han stod i Kunstnerværelset varm og ophidset af Bifaldet. De klappede endnu.

Ind — ind, raabte Hr. Theodor Franz fra Døren.

Ind igen.

Charlot vendte tilbage. Han havde Favnen fuld af Blomster. Træt lod han dem falde ned paa Gulvet og lænede sig til Dørstolpen.

Han følte en Haand gennem sit Haar og saa op. Et mildt, sørgmodigt Ansigt med store Øine var bøiet ned over ham. Inde i Salen lød Applausen endnu.

Han vidste ikke hvorfor, men pludselig slyngede han Armene om den unge fremmede Mands Hals og knugede sig op til ham.

Den unge Mand blev ved at klappe hans Haar.

— Pauvre enfant — mon pauvre enfant.

Det var en Kritiker ved et stort Dagblad. Han kom hver Dag og hentede Charlot ud at spadsere. De spadserede i Alléerne i Thier-

garten. Charlot holdt altid Hugo Becker i Haanden. Han talte om sine Penge og om sine Reiser som en gammel Mand.

— Hvor er dine Penge, spurgte Hr. Becker.

— I Paris — hos — Charlot vilde sige sin Moder — i Paris, gentog han saa. Fa'er sender dem til Paris.

— Ja saa — din Fa'er har dem.

Charlot blev ved at fortælle, mens de gik Alléerne op og ned.

Hr. Theodor Franz reiste til Paris. Et Par Dage efter tog ogsaa Hr. Emmanuelo de las Foresas bort.

— Jeg maa jo forberede hans Hjemkomst, sagde Hr. de las Foresas. Jeg skal hjem og slagte den fede Kalv. Hr. Emmanuelo de las Foresas rejste i Stilhed til Potsdam med en Blondine, som veiede 220 Pund.

Charlot blev tilbage hos Hr. Becker.

Det var efter den sidste Koncert. Hr. Becker var kommet for at faa Charlots Kufferter pakket.

— Charlot, sagde han. Jeg har sparet nogen Penge til dig ... Det er noget — forstaar du, Hr. Theodor Franz og din Fader véd det ikke — jeg har faaet Lokalerne billigere, ser Du — det er et tusind Mark ...

— Tusind Mark — til mig — rigtig til mig... Charlot saa Pengene — Er de til mig? Alle de til mig... Han fik dem og bredte Sedlerne ud, en for en, paa Sofaen til en Vifte og glattede paa dem og gik fra, og saa paa dem.

Munden stod ikke paa ham. Hvad han skulde købe, hvad han vilde forære... for alle Pengene.

Han delte Sedlerne af i Partier — det til den og det til den.

— For de Penge faar man da nok en Kjole til Mo'er... af Silke.

Han pludrede længe om Moderen og om dem alle derhjemme, om hvordan de havde det og hvor de boede —

— Ja — se — Mo'er — hun græder nu mest...

Lige med et blev han blodrød og taug.

Ja — for det er bare noget... han var lige ved at vande Høns... det er slet ikke sandt, at Mo'er er død... Det er bare no'et, Hr. Theodor Franz vil ha'e... For Mo'er er derhjemme. Det er jo hende, Fa'er sender alle Pengene at gemme...

De sankede Sedlerne sammen, og de blev syet ind i Charlots Bluse, i Foderet.

— Nu, skulde du gi'e dem til din Tante,

Charlot, at gemme — saa ingen véd noget om det — saa har du dem, naar du skal købe for dem — ikke...

— Jo — jeg gi'er dem til Tante — saa kan jeg hente dem henne hos hende — ja...

Charlot gik hen til Hr. Becker og stod op ad ham.

— De er... god ved mig, sagde han.

— Synes du, Charlot. Hr. Becker lod sin hvide Haand gaa hen gennem hans Haar.

— Har De ingen Børn, spurgte Charlot.

— Nej — jeg har ingen Børn.

— Hm... det skulde De ha'e...

— Det faar jeg ikke, Charlot. Hr. Becker lod sin Arm glide ned paa Charlots Skulder og holdt ham lidt ind til sig...

— Men nu maa vi pakke, min Dreng...

Charlot græd, da han skiltes fra Hr. Becker.

— — Hr. Emmanuelo de las Foresas' Familie boede stadig paa sin femte Sal. Fru de las Foresas var blevet hvidhaaret. Det var hele Forandringen.

Hr. Emmanuelo de las Foresas lod sig Klokken to bringe den første Kop Chokolade, paa Sengen. Saa stod han op. Fru de las Foresas klædte ham paa. Hun var meget bange for Hr. de las Foresas under Paaklæd-

ningen, for han var en Smule vanskelig om Morgenen. Han brugte Krøllejern. Han satte det lidt fast paa Fru de las Foresas Hals — naar han var misfornøiet.

Hele Huset skælvede, mens Hr. de las Foresas gjorde Toilette.

Naar Hr. de las Foresas var færdig med sin Paaklædning, gik han ud.

Saa vandrede Fru de las Foresas rundt, og bævede for naar han kom hjem.

Og alle de ni Unger skød op og halvsultede i den samme evige Forfjamskelse.

Charlot gled ind i det som før. Han spurgte slet ikke om Pengene.

En Dag var der ikke Spor af Mønt i Huset. Fru de las Foresas græd som en Vandhane. Hun havde ingen Diner til Hr. de las Foresas.

Charlot gik hen til Tanten og hentede de tusind Mark. Fru de las Foresas gemte de nihundrede mellem Fjerene i en gammel Dyne.

Men inde i sig fik Charlot et stort, sløvt Had til sin Fader ligesom et Dyr, der lider ondt.

Hr. de las Foresas tog ham forresten tidt med sig ud. De var i Teatret og i Operaen. Hr. Theodor Franz forærede dem Logerne. De siste fjorten Dage kørte Charlot i Boulogneskoven med to smaa Ponnyer. Han havde en

skotsk Dragt paa. Det var Hr. Theodor Franz, der gav ham det altsammen. Han var saa god.

Fru de las Foresas gik ud og satte sig paa en Bænk ved Veien og saa paa Charlot, naar han kjørte forbi i det lange Vogntog.

Saa efter fire Ugers Forløb reiste de og »gjorde« Amerika.

Egenlig satte Hr. Theodor Franz ikke Pris paa Amerika. Amerika stødte hans kunstneriske Følelse. Han sagde, han var ikke Trommeslager.

Han tjente en Formue.

Charlot gjorde alt hvad de sagde til ham. Hver Nat var han paa Jernbane, og han spillede ofte i to Koncerter om Dagen. Han fik underlig dorske Øine og var aldeles ligeglad ved alting. Tale gjorde han sjældent. Hvis han tænkte noget, faldt han ingen til Uleilighed med sine Tanker.

Han røg Cigaretter og Cigaretter.

Mange Timer itræk tændte han Cigaret efter Cigaret og stirrede paa den blaa Røg. Han sad tilsidst i en hel Sky.

Men ellers gik han, som sagt, hvor man vilde have ham, og gjorde som de vilde, akkurat. Han var træt som en Vandbærer altid.

Han fik i Chikago en lille Guldviolin, besat med Diamanter. Den blev overrakt ham ved en Koncert. Hr. Emmanuelo de las Foresas var forhindret den Aften — de amerikanske Fyldigheder forhindrede oftere Hr. Emmanuelo de las Foresas fra at overvære Koncerterne — og han fik ikke Violinen at se.

Næste Morgen lod Charlot Portieren i Hotellet sælge Violinen og sende Pengene til Paris til Moderen.

Ved sin Chokolade læste Hr. de las Foresas Bladene og læste om Violinen.

Han vilde se den.

— Jeg har solgt den, sagde Charlot.

— Hva'? Hr. de las Foresas var lige ved at tabe Koppen.

— Ja.

Charlot saa paa sin Fader.

— Jeg har sendt Pengene hjem, sagde han.

Hr. Emmanuelo de las Foresas sad med Koppen i stiv Arm, i Sengen og mælte ikke det Muk.

Charlot havde set saa underlig ud i Ansigtet.

Skyde i Veiret gjorde det lille Violin-Under, saa Hr. Theodor Franz kaldte ham for ti Aar paa Plakaterne. Det var i Kalifornien. De tog Havanna, Mexiko og Brasilien.

— Min Herre, sagde Hr. Theodor Franz til Hr. Emmanuelo de las Foresas. Jeg spytter mig i Øinene — men Tiderne... min Herre: Vi gaar til Australien.

Hr. Emmanuelo de las Foresas fandt, at alle Penge var lige gode. De gik til Australien.

Charlot var føielig. Forresten var der da ingen, der spurgte ham.

Naar Hr. Theodor Franz om Aftenen ved Glassene kom til at sé over paa Charlot, som bleg, med hængende Arme var døset hen i sin Stol, sagde han undertiden til Hr. Emmanuelo de las Foresas:

— Véd De — Charlot er egenlig en god Dreng.

— Ser De, min Herre, det er Behageligheden — Børn gør ingen Ophævelser. De er ikke Tenorister — de melder sig ikke syge — De holder ud ... man véd, hvor man har dem ... Jeg siger ærligt, jeg »gør« meget gerne Børn.

Violin-Underet Charlot Dupont lod sig spille som en Lirekasse. Men Anfald af Stædighed havde han.

En Dag, da Charlot pakkede sin Kuffert, tog han et for et alt sit Legetøi og slog det itu. Han brød det sønder over Skolekantene

og trampede det imas paa Gulvet. Han trykkede Staaltøndebaandet mod Væggen af al sin Magt, saa det blev skævt — han stønnede af Anstrængelsen.

Hr. Emmanuelo de las Foresas kom ind og saa Ødelæggelsen. Charlot stod, høirød i Kinderne, midt mellem Ruinerne.

— Hvad skal det sige? hvad er det med dit Legetøi —

— Jeg har revet det itu, sagde Charlot.

— Er Drengen bleven gal —

Charlot knyttede begge Hænderne:

— Jeg ta'er det ikke med. Han saa lige paa Faderen. Slip mig, jeg ta'er det ikke med.

Hr. Emmanuelo de la Foresas slap ham. Han havde sine svage Øieblikke: Hr. Emmanuelo de las Foresas gav sig til at samle Stumperne op. —

Alle Folk vendte sig efter Charlot paa Gaderne. Han saa grinagtig ud i sin Bluse, med de lange dinglende Arme, og de tynde Ben, som var bare fra Knæet. Theodor Franz købte ham altid saadan barnlige Straahatte.

Gadedrengene raabte tidt efter ham.

En Dag kom Charlot forbi en stor Flok Drenge, som gik fra Skole.

— Nei — sé Blusemand — hei — sé en Blusemand, raabte én.

Der blev en hel Koncert af Fingerpiben og Grin og Raab:

— Ei — hvor er Ammen —

— Hvem skal knappe hans Bukser...

— Tror I, han er ved de fem...

Blusefaar: — Blusefaar —
hva' ska' du ha'e —
Blusefaar — Blusefaar —
ska' ha' Dada,

stemte de i, i Kor.

— La' ham faa Blé.

— Har han en Sutte?

— Gi' ham tørt paa.

Charlot tog en Sten og kastede efter dem.

Han var ikke mere til at drive ned paa Gaden. Hr. Theodor Franz maatte an med sin Myndighed.

— Jeg gaar ikke. Charlot trykkede sig op til Væggen, som om han troede, de vilde slæbe ham ud.

— Jeg gør 'et ikke...

Hr. Theodor vilde lige til at knubse, Charlot stod bøiet, med sammenbidte Tænder. Det flammede i hans Øine.

Hr. Theodor Franz lod Haanden synke.

— Jeg gaar ikke i Bluse, sagde Charlot.

— Ikke i Bluse ... Er ... Hr. Theodor Franz havde sét paa Charlot, tynd og opløben stod han i Blusen. Han stoppede i det.

Hr. Theodor Franz havde sét, at Blusen gik ikke mere. Charlot fik Trøie.

Han var snart fjorten Aar.

Charlot-Dupont-Turnéen vendte tilbage til Europa.

— — Hr. Theodor Franz vilde danne en Kunstnerbuket. Han vilde samle seks Verdensberømmelser paa en Plakat. Publikum var sløvt, det maatte tages med en Trumf. Hr. Theodor Franz talte om et funklende Fragment af den europæiske Kunsts Mælkevei. Violinvidunderet Charlot Dupont hørte til dette Fragment.

Forresten var Selskabet en Altsangerinde af Hr. Emmanuelo de las Foresas' Yndlingsomfang, en Baryton, en jomfruelig Romancetenor, en Violoncellist og Mme. Simonin, Pianistinden.

De rumlede gennem Europa med to Programmer.

— Min Herre, sagde Hr. Theodor Franz, jeg ta'er Røgkupé.

Hr. Emmanuelo de las Foresas tog ogsaa Røgkupé.

De andre kørte sammen.

Kupéen flød af Peltsværk og skidne Sovepuder. Altsangerinden reiste uden Korset i et rødt Bluseliv. Hun begravede sig med Overkroppen i alle Puderne, som om hun lige skulde til at staa paa Hovedet. Herrerne vendte Ansigterne ind mod Væggene og snorkede

Hr. Theodor Franz' kunstneriske Fragment blev saa temmelig Intetkøn paa Veien gennem Europa; man generede sig ikke.

Pianistinden led af Varme. Hun klædte sig halvveis af og rullede sig sammen som en Kat med de nøgne Arme op om Hovedet.

Charlot vaagnede op og saa sig om. Lange Tider kunde han stirre paa Pianistindens runde Arme.

Ingen kunde sove mer. Tomhjernede sad de og stirrede sløve paa hinanden. Pianistinden gjorde Fingergymnastik paa et stumt Klaver.

Turnéen fik fire Vittigheder, som blev sagt nogle Gange i Timen.

Saa sov de igen.

Charlot listede sig frem, og nysgerrigt saa han paa Pianistindens Barneansigt med de bløde Øienlaag. Charlot sov ikke mere saa meget paa Jernbanen. Han sad stille, Time

efter Time, med Blikket hvilende paa Madame Simonin, som hun laa.

Han gjorde ikke en Bevægelse. Han var bange, nogen skulde vaagne. Det var saa godt at sidde ene her i Krogen og se paa, hvordan hun sov.

Naar hun øvede sig, fik han Lov til at holde det stumme Klaver paa sine Knæ.

De kom til et Middagssted. Damerne fik Pudderkvasten et Par Gange rundt i Ansigtet og Kaaber om sig. Charlot var altid først ude. Han stod ved den bedste Plads i Spisestuen og ventede paa Fru Simonin.

De lo meget af den lange Charlot med hans Knæbukser.

Han var den, som gjorde mindst Lykke af Hr. Theodor Franz' kunstneriske Fragment. Han blev saa keitet, med sine lange Arme, og han stod paa Tribunen og sank ned i Knæerne, som om han vilde skjule sine egne Ben.

— Hvordan staar du, hvordan er det, du staar. Hr. Emmanuelo de las Foresas var opbragt. Vil du spille dem i Søvn — er det maaske det, du vil — Idiot... Ind —

Charlot kom ind dobbelt keitet.

Hr. de las Foresas stod bag Portièren.

— Ret dig — hvorfor smiler du ikke... ret dig — buk.

Ikke en Haand rørte sig i Salen.

— Buk — buk.

De spinkle Toner kom fra Charlots Violinspidse som Synaale.

Hr. de las Faresas kneb af Arrigskab Vidunderet tilblods med sine Negle.

Under Charlots sidste Numer stod Hr. Theodor Franz ved Siden af Hr. de las Foresas bag Portièren.

— Hvordan er det, han staar, sagde Hr. de las Foresas. Hvordan staar han i den sidste Tid —

— Min Herre — han staar, som han havde gjort i Bukserne. Hr. Theodor Franz gik.

Hr. Theodor Franz sagde virkelig de ubehageligste Ord til Hr. Emmanuelo de las Foresas.

Charlot fik lidt Sjatklap fra Høiden.

— Ind — ind, raabte Hr. de las Foresas — — Ind...

— Smil, smil for den lede Satan.

Hr. Emmanuelo de las Foresas bandede saa slemt i den sidste Tid.

Violinvidunderet kom paa halv Gage.

Charlot følte ingen Overraskelse. Hvis han overhovedet havde ventet noget, var det dette.

Men naar han om Aftenen efter Koncerten

sad paa Gulvet, tæt ved Fru Simonins Instrument — det var hans Yndlingsplads — lænede han tit sit Hoved mod Flygelet i en træt Smerte.

Han følte det mest, naar han saa paa hende, og naar hun spillede. Saa syntes Charlot, han var saa rigtig elendig.

Turnéen drog af fra By til By. Hr. Theodor Franz var mest forud. Altsangerinden gik saa i Røgkupé med Hr. Emmanuelo de las Faresas.

Fru Simonin lagde Kabale paa det stumme Klaver, som Charlot holdt paa sine Knæ.

Barytonisten fortalte ofte Historier. Han vidste en Skandale om hver Virtuos i Europa.

Fru Simonin slog sine blanke Øine op og lo, saa hun tabte Kortene. Charlot blev rød og saa underlig ved det, naar hun lo saadan.

— Hvad gjorde hun? spurgte Fru Simonin.

— Hun spiste gratis til Aften — hver Aften — i al Uskyldighed.

Den jomfruelige Romancetenor saa op fra sin Avis. Han sad altid med Aviser, han ikke kunde læse og søgte om sit Navn.

— Kender De ikke Historien om Manden, sagde han.

— Nei — hvilken?

— Hver Gang der kommer en lille ny

Lizeski, undersøger han, hvem af deres Venner, den ligner... Saa gaar han hen og laaner et tusind Francs — af den Vedkommende.

Charlot vilde saa gerne ønske, Fru Simonin vilde lade være med at lé.

Det var bedst, naar hun sad stille hen med Hænderne i sit Skød. Hun smilte tit for sig selv, og Øinene var saa blanke.

Charlot følte, saa lykkelig, Blodet varmt gaa mod sit Hjerte.

Charlot blev mer og mer kluntet. Han havde stadig saa travlt med at skjule sine Arme, at han altid faldt over sine Ben. Han led ved sine Klæder. Sine Babyklæder med Kniplinger — den lange, voksne Dreng.

Rundt i Hotelværelserne borede han sig altid ind i Krogene. Der sad han gemt, med Hovedet i Hænderne, ubevægelig, mange Timer.

Han var glad, naar han blot maatte være fri for at tale.

Charlot lagde altid Mærke til Tiden, naar Drengene i Byerne kom fra Skole. Han stod ved Vinduet og saa efter Flokkene, der drev hjem med deres Boglæs. Hans Øine var saa dorske, som var de slukkede.

De andre Verdensberømmelser af Hr. Theodor Franz' Mælkevei gik uroligt omkring

i Hotelstuerne ud og ind hos hinanden. De holdt ikke af at være ene og kun have tarveligt Selskab af deres seks Repertoirestykker. Nervøse og gnavne gik de frem og tilbage, og de havde det altid enten for koldt eller for varmt.

Sygdomme havde de alle og et Arsenal af Medicinflasker.

De holdt mest til hos Fru Simonin, som gik til og fra sit Flygel saa lang Dagen var, og spillede Skalaer.

Charlot løb ikke omkring. Han sad i sin Krog ubevægelig og træt midt i Maskepiet. Hr. Emmanuelo de las Foresas havde saa meget Linned. Der var ikke den Stol i Stuen, hvor der ikke laa en skiden Skjorte.

Om Aftenen før Koncerten samledes de hos Fru Simonin og ventede paa Vognene. De dreiede og trippede rundt om Møblerne som en Flok Høns. Den var syg i Fingrene, og den var syg i Halsen.

Fru Simonin og Altsangerinden sad under Koncerten i Kunstnerværelset og tog imod Kur af de Herrer af Pressen. De konverserede i Verdensdamers kølige Ord Kritikerne, der sad forlegne i deres rigelige sorte Frakker og, distancerede, gloede paa Diamantrivièren om Fru Simonins Hals og smilede fjottet.

Fru Simonin bar en Formue i Brillanter. Hun støttede saa hensigtsløst sit Barnehoved til sin Arm, der funklede af Diamanter — et Armbaand, der fungerede paa alle Verdensudstillinger — og hun smilte med fornem Ro.

Charlot glemte alt. Han stod ubevægelig i en Krog, og saa kun. Hans Øine elskede dette Billede som en Drøm.

Han blev jaget ud og ind til sine Numre. Han vendte tilbage som til Lyset. For der var blot hun, straalende og skøn.

Der kom fremmede Damer ind med Blomster. Fru Simonin tog dem og takkede og kyssede de fremmede Damer paa Kinderne.

Efter Koncerten hjalp Herrerne af Pressen Fru Simonin og Altsangerinden de lange Skindkaaber paa, og Damerne tog Kritikernes Arm og lod sig følge til Vognene.

De smilede med Buketterne i Haanden bag Vognruderne, idet de kørte.

— Idioter, sagde Fru Simonin.

Altsangerinden rakte Tunge. Og de lo som to Skoletøse.

Charlot kunde næsten komme til at græde, naar Fru Simonin lo saadan. Han sad i Mørket i Vognen og knugede sine to Laurbærkrandse, saa hans Hænder smertede.

Hr. Emmanuelo de las Foresas var Eier-

mand til de to Krandse. De blev kastet til Violin-Underet efter »Kakadu, der Schneider«.

Efter Koncerten var de lystige. De spiste i Negligée, i Fru Simonins Salon. De talte om Virtuoser. De talte tidt om Penge. Altsangerinden var rig, hun eiede et Par Millioner og et Slot i Normandiet. Fru Simonin havde Formue. Hun sparede paa en Tiøre og smed de Tusinder ud af Vinduet.

De talte om hvad de tjente. De havde Part. De kunde tage en femtenhundrede Francs ind pr. Aften.

De talte med en raa Begærlighed om alt dette Guld.

— Kunsten, sagde Fru Simonin. Er der ti, som forstaar den? Damerne sér, jeg har gode Fingre, Herrerne gloer paa mine Arme — det er gement. Kunsten — haa — haa — jeg vil være rig.

De kunde overfaldes af en hidsig Gerrighed, saa de kaldte Kellneren til og klagede over en Udgift paa et Par Skilling. De vilde ikke lade sig plyndre. De reiste ikke for deres Fornøielse. De reiste ikke for at gøre Hotellerne rige. De rejste for at tjene Penge.

De kunde mange Gange drage afsted uden at afsé en Øre til Drikkepenge. Kellneren havde fløiet for dem halve Nætter.

— Jeg skal maaske taale den Pøbel hele mit Liv? sagde Fru Simonin. Jeg vil ikke pines — til jeg bliver gammel.

— Jeg reiser for at tjene — —

Om Formiddagen havde Fru Simonin kastet elvehundrede Francs bort til et Damascenersværd.

— Bilder de Folk sig ind, at det morer mig at sé dem gabe, sagde Fru Simonin.

De talte om alle de Stakler, der sang uden Stemme, hamrede paa Flygeler med lamme Hænder, fordi de var fattige og maatte leve.

Charlot hørte paa. Det var ikke med Angst; for til det var det for sløvt, det alting hos ham. Men han syntes, han følte sig saa træt, at han ikke kunde løfte en Haand.

Naar han kom i Seng, græd han fortvivlet. Han græd over saa mange Ting. Han græd over sine Klæder og over Fru Simonin og over dem, der ikke klappede mere, og over Fru Simonin, der sagde saa meget stygt.

En Aften laa Charlot længe og saa ind i Kaminen, hvor Ilden flammede. Han stod op af sin Seng og tog Hr. de las Faresas' to tørre Laurbærkranse og kastede dem ind paa Ilden.

Turneen fik Aviserne op om Morgenen

efter Koncerterne. De kunde ikke læse dem, men de saa efter Linierne, hvor mange der stod om hver, og de søgte at gætte sig til Ordene. Charlot tog aldrig Bladene, naar de andre var tilstede. Men om Eftermiddagen, naar Kritikerne allerede var glemt af de andre, stjal han Aviserne og inde paa sit Værelse, i Krogen, bredte han Avis efter Avis ud paa sine Knæ, og han stirrede paa den ene, fattige Linie, der stod om »Fænomenet« Charlot Dupont.

En Gang efter Aftensbordet bladede Fru Simonin i nogle Noder.

— Det er smukt, sagde hun. Naar vi bare havde en Violinist i Truppen — men, det er jo sandt, og hun lo, — Charlot spiller jo Violin.

— Charlot — hent Deres Violin.

Charlot fik Violinen fat, og de begyndte at spille sammen.

Da de havde spillet noget, nikkede hun.

— Men det gaar jo — rigtig — Men — godt.

— Men — rigtigt. Charlot.

Charlot spillede som i en Drøm. Bare Noderne stod saa tydeligt og saa hendes Ansigt.

— Godt — Charlot —

Det var lige som Fru Simonin f ø r t e ham,

saa sikkert. Han spillede med Taarer i Øinene. Han syntes, nu brast han i Graad, hvert Minut.

Det var forbi.

— Men, kære Børn, han har jo Talent, sagde Fru Simonin. Charlot — vi vil spille sammen.

Charlot havde aldrig troet, saadan noget kunde ske. Fru Simonin spillede med ham tidlig og sildig. Hun slog sine blanke Øine op til ham og lo, naar det gik godt. Hun læmpede sig efter ham og lagde sin Kunst saa villigt til Rede for ham.

— Men det er en Himmelsynd — Drengen har jo Talent ... Vi vil spille sammen paa en Koncert.

De optraadte sammen. Da Charlot igen hørte, for første Gang i saa lang Tid, Bifaldet bruse op til sig, sprang Taarerne frem fra hans Øine. Da de kom ud, tog Charlot begge Fru Simonins Hænder og han kyssede dem og hviskede uforstaaelige Ord, der kvaltes af Graad.

Det Numer blev Koncerternes Begivenhed. Fru Simonin fordrede, at Charlot skulde have sin gamle Gage.

Charlot var altid inde hos Fru Simonin nu. Han sad ved Flygelet, naar hun øvede. Hun pludrede som et Barn, mens de springske

Fingre fløi om paa Tangenterne. Hun lo med sin Pige-Latter, som klang, og talte sit bløde Sprog og forvred sit Ansigt til de hundrede Grimasser. Hun var vilter som en lille Kat, Fru Simonin.

Charlot kendte kun en Lykke — at sidde der og være hende nær. Og saa bag efter at være alene og tænke det om, mange Gange, den halve Nat, og kysse nogle Blomster af hendes, som han havde i en Medaillon om sin Hals.

— — Saa var Turnéen forbi. Hver gik sin Vei. Fru Simonin skulde paa en amerikansk Turnée.

Charlot tænkte ikke paa, at han ikke havde noget Engagement, ikke paa, at han nu skulde hjem til Paris paa den femte Sal. Han skulde skilles fra Fru Simonin, og han syntes, han maatte dø.

Det var den sidste Aften. Den næste Morgen skulde Charlot reise. Fru Simonin havde bedt Hr. Emmanuelo de las Foresas og Charlot spise hos sig, de to alene.

Charlot talte ikke og rørte ikke Maden.

— Spis Charlot, sagde Fru Simonin. Det er Deres Livretter.

Charlot tog mekanisk. Tak, sagde han.

Han sad som stum, med Øinene fæstet paa hende, stum og hjælpeløs.

Charlot vidste *det* ene, at nu var hans Lykke ude.

Nu — iaften var det ude. Og der var ingen Raad, der var slet ingen.

Hr. Emmanuelo de las Foresas var krænket.

Hr. Theodor Franz havde været grov imod Hr. de las Foresas.

— De forlader min Charlot i et kritisk Øieblik, havde Hr. de las Foresas sagt om Formiddagen.

— Min Herre, sagde Hr. Theodor Franz, har De troet, den Humbug vilde vare evig?

Hr. Emmanuelo de las Foresas havde virkelig længe lidt under Hr. Theodor Franz' Mangel paa Levemaade. Hr. Theodor Franz var en plump Person. Det stødte Hr. de las Foresas.

— Han siger *Ting* ...

— Naar man selv hører til Selskabet, sagde Hr. de las Foresas.

De var færdige med at spise. Fru Simonin spillede. Charlot sad paa Gulvet, med Hovedet lænet mod Flygelet.

— De tager altsaa til Paris, sagde Fru Simonin.

— Ja — vi tager til Paris.

— De har Bolig der?

— Ja, sagde Hr. Emmanuelo de las Foresas, vi har Bolig der.

— Hvor? . . . At man dog kan besøge Dem . . .

— Paa Boulevard Haussmann. Hr. Emmanuelo de las Foresas Tonefald installerede Familien de las Foresas i en Beletage.

Pludselig brast Charlot i Graad.

Da de skulde gaa, sagde Fru Simonin: Og saa glemmer De mig ikke — Charlot — vel?

Charlot saa paa hende med Øine underdanige og trofaste som en Hunds. Han fik ikke et Ord over sin skælvende Mund.

Den næste Morgen, ligesom Hr. Emmanuelo de las Foresas og Charlot skulde afsted, stak Kellneren et Brev til Charlot.

— Til Dem selv, sagde han.

Charlot gemte Brevet.

Der laa en Anvisning i Konvolutten. Paa et Visitkort stod: Til Charlots Lærer i Violinspil fra Sofie Simonin. Ordene var viskede ud, inden Charlot kom til Paris. Saadan kyssede han Fru Simonins Kort.

— —

Paa den de las Foresaske femte Sal saa det graat ud. Koncertagenternes Holdning

ligefrem fornærmede Hr. de las Foresas. Der var ingen, som havde Brug for hans Violin-Under.

— Min Herre, sagde Hr. Emmanuelo de las Foresas til Hr. Theodor Franz — De vil altsaa ikke genengagere Violin-Underet?

— Min Herre — har jeg nogensinde ladet det mangle paa Tydelighed? Nei — jeg vil ikke engagere Hr. Dupont.

— Vi er altsaa løst fra alle Forpligtelser?

— Fra alle.

— Det var blot det, jeg ønskede at faa slaaet fast. Min Herre — sagde Hr. Emmanuelo de las Foresas — alle Agenterne vil styrte sig over Violin-Underet.

Hr. Emmanuelo de las Foresas lod indrykke i »Le Figaro«, at Violin-Underet Charlot Dupont — vor berømte lille Landsmand, skrev Bladet — efter at have tilendebragt sin triumfrige Verdensturnée foreløbig har afslaaet alle Engagementer.

Der styrtede sig ingen.

Hr. Emmanuelo de las Foresas ventede en Uge og to Uger: Ikke saa meget som en Provinsturnée. Hr. Emmanuelo de las Foresas begyndte at gaa rundt med Vidunderet.

De afsøgte alle Koncertagenturerne. Man

beklagede for Øieblikket ikke at have Anvendelse for Underet.

Charlot halede af bag efter Hr. de las Foresas, bleg og skruttet. Han syntes, det var altsammen blot en tung Bebreidelse mod ham.

Fru Simonins Penge var spist op. Fru de las Foresas græd og begyndte at gaa den vante Vei til Laanekontorerne. Hr de las Foresas talte om Børn, som lægger deres Forældre i Graven.

Charlot havde taget Timer hos en Konservatorielærer. Professoren kom til at holde af den lange Dreng i Babytøiet; han sagde, han gjorde Fremskridt. En smuk Dag skaffede han Charlot Lov til at optræde hos Pasdeloup.

Charlot var tilmode, som om en Sten var taget fra hans Hjerte. Han syntes, det var første Gang, han var glad i sit Liv. Han styrtede hjem ad Boulevarden, løb paa Folk i Glæden: Han skulde spille paa Søndag hos Hr. Pasdeloup.

Det var, som om Familien de las Foresas ved et Slag vaagnede af en tung Dvale. Fru de las Foresas gav sig til at lé — Børnene de las Foresas havde aldrig hørt deres Moder lé — men midt under Latteren slog det over i Graad. Fru de las Foresas var altfor glad. Børnene gav sig til at hyle, hver sin Melodi

og sprang op ad hinanden som vilde Dyr i et Bur.

Hr. Emmanuelo de las Foresas kom hjem og hørte Nyheden.

— Jeg har jo sagt det, sagde Hr. Emmanuelo de las Foresas. Hr. Pasdeloup er en Mand, som kan vurdere Talenterne.

Charlot laa om Natten paa en Sofa i Spisestuen. Fru de las Foresas kom ind til ham den Aften. Hun tog Charlots Hoved og lagde det i sit Skød og kælede for ham som for et lille Barn. Fru de las Foresas var saa lykkelig.

— Jeg havde ikke haabet det, jeg havde ikke haabet det — Charlot — jeg havde ikke —

— Mo'er . . .

— Som de har plaget min Dreng, som de har plaget ham — saa mange Aar.

Fru de las Foresas tog Charlots Hoved mellem sine Hænder og saa paa ham og kyssede hans Haar.

— Min gode Dreng.

Fru de las Foresas talte om den Tid, da Charlot var lille, da han var ganske lille og hun lærte ham at spille den første Melodi.

— Om han huskede? Det var »der Schneider Kakadu«.

— Aa — jo — om han huskede.

— Han havde staaet ved Klaveret og naaede ikke op til Tangenterne en Gang — saa lille var han ... naar han spillede. Men han lærte saa rask — — han havde et Øre — blot to Gange at høre det — og han spillede uden en Feil — uden en Feil.

— Men saa kom de Aar — de slæbte ham rundt — til alle de Lande, hendes Dreng.

Men nu var det godt igen — kun godt...

Fru de las Foresas var saa lykkelig.

— Jeg havde ikke haabet det, jeg havde ikke, min Dreng ... nei — jeg turde ikke. Jeg troede, det var forbi for min Dreng.

Charlot talte om Fru Simonin, der havde spillet med ham, der havde sagt, han havde Talent.

— Ja — Gud velsigne hende — Gud være med hende for det.

— Ja — Gud velsigne hende. Fru de las Foresas klappede Charlots krøllede Haar, og lidt efter lidt blev Charlots Aandedrag dybere og han faldt i Søvn.

Fru de las Foresas tog læmpeligt sin Haand bort fra hans Hoved, og hun reiste sig.

Hun tog Lampen, og hun saa længe paa sin lange Dreng, der laa og smilede i Søvne. Taarerne løb ned ad hendes Kinder. Fru de las Foresas havde jo saa let ved at græde.

De næste Dage skændtes Fru de las Foresas med sin Mand. Det var første Gang i mange Aar. Ellers indskrænkedes Fru de las Foresas til at blive skældt ud og tie stille. Men nu tog hun Mod til sig. Fru de las Foresas vilde lade sy en sort Kjole til Charlot til Koncerten.

Hr. Emmanuelo de las Foresas bragte hende til Ro med Krøllejernet. Fru de las Foresas græd og gav fortabt.

Charlot var i Knæbuxer og Trøien, da han kørte hen til Hr. Pasdeloup. Hr. Emmanuelo de las Foresas fulgte sin Søn.

Hr. de las Foresas gik først ind i Kunstnerværelset, Charlot fulgte efter, keitet, med sin Violinkasse i Haanden.

En Herre kom hen imod dem.

— Er det Hr. Pasdeloup, sagde Hr. de las Foresas. Det er Violin-Underet, Charlot Dupont.

Hr. Pasdeloup saa helt forbi Hr. Emmanuelo de las Foresas.

— Er det Hr. Dupont, sagde han til Charlot.

— Jo.

— Min Herre, sagde han. Det er vist en Misforstaaelse. De skal ikke paa Maskerade. Det er en Koncert. Vil De maaske

være saa venlig at tage hjem at klæde Dem om.

Hr. Emmanuelo de las Foresas vilde lige til at sé personlig fornærmet paa Hr. Pasdeloup. Men Hr. Pasdeloup havde allerede vendt sig om.

Hr. Emmanuelo de las Foresas dreiede kort om og gik, Charlot fulgte efter, han hulkede ned ad Trappen. Hele Orkestret havde staaet deroppe.

Fru de las Foresas fik laant en Kjole paa fjerde Sal, og Hr. Charlot Dupont kørte tilbage til Koncerten.

Hr. Emmanuelo de las Foresas fulgte ikke sin Søn tilbage.

Hr. Emmanuelo de las Foresas var virkelig træt af alle disse Folk uden Levemaade.

Hr. Charlot Dupont behagede, skrev »Le Figaro«.

— —

Charlot Dupont gik paa en Provindsturnée. Han sad fast i det i hveranden By.

Da han kom hjem til Paris, søgte han Plads i et Orkester.

Charlot gik op og spillede for Dirigenten. Han var ikke utilfreds.

— Ikke ilde — ikke ilde . . . Men Tonen er tynd.

— Instrumentet er saa lille, sagde Charlot.

— Maaske.

— Deres Navn, min Herre, sagde Dirigenten.

— Charlot Dupont.

— Charlot — Dupont — tør jeg spørge — det er da ikke Vidunderbarnet.

— Jo, sagde Charlot, det er mig.

— Ja — Hr. Dirigenten blev lidt forvirret — jeg tror ikke — det er ikke nogen Plads for Virtuoser — vi ... De forstaar, Hr. Dupont ... vi maa have Folk, som kan arbeide.

Og han forsikrede Hr. Dupont om, at Pladsen var saa godt som besat.

— —

Charlot Dupont fik igen en Impresario.

Charlot-Dupont-Turnéen sneg sig gennem de tiende Rangs Byer. Det var tomme Hus, ubetalte Regninger, beslaglagte Kufferter, lange ængstelige Dage. Der gik bange Bud til Boghandleren. Om der var noget solgt. Det var som en Frelse, naar der var solgt til Udgifterne.

Charlot Dupont var mest saa træt.

Han havde paa sit Repertoire en Elegi: La folia, hed den. Den spillede Hr. Dupont, saa der var de enkelte følsomme, der græd.

Men Kritiken klagede over, at Charlot

Dupont havde ingen Energi og en Tone tynd som en Traad.

Der var undertiden i disse halvsmaa Byer fuldt til den første Koncert. Til de senere var der altid tomt.

Charlot er nu tyve Aar.

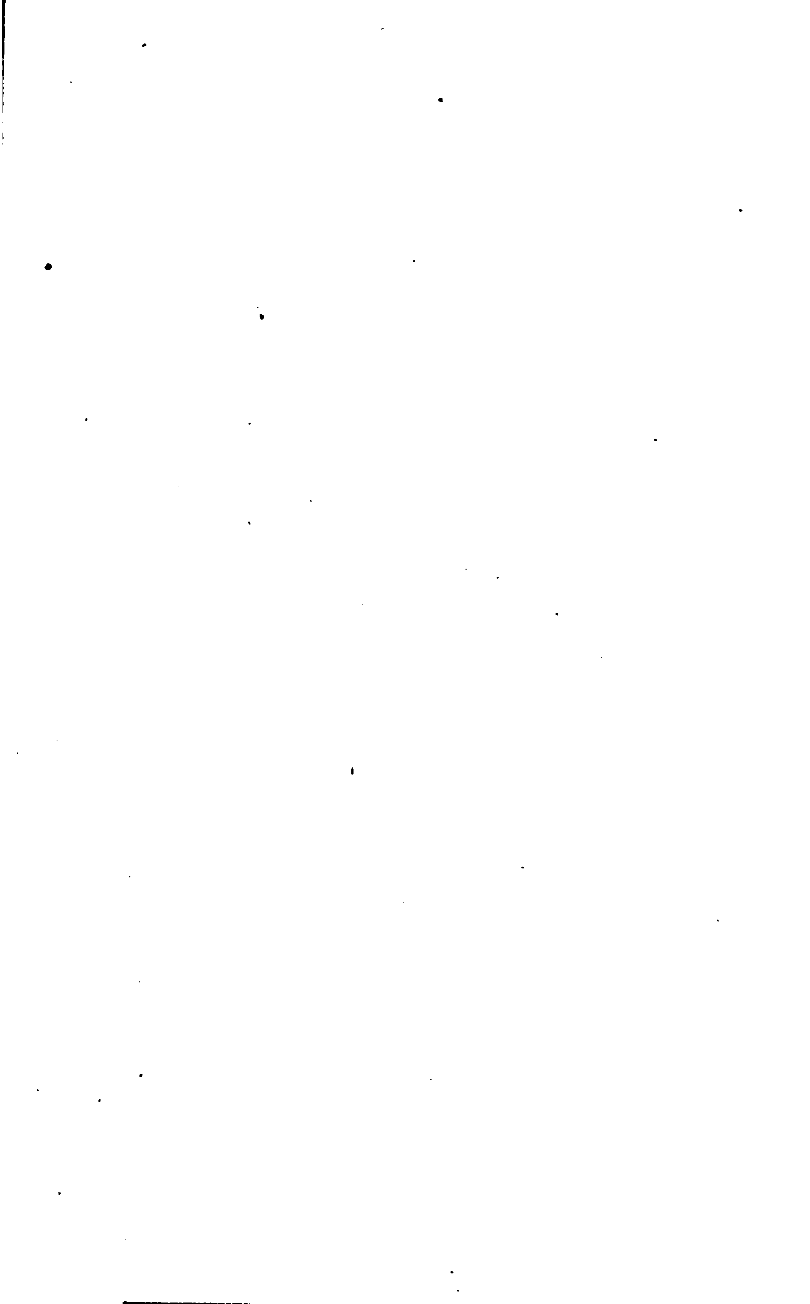
— —

P. S.

Jeg vil til disse Noveller om tre Kaster, hvis Liv er lidet kendt, føie Forsikringen om, at jeg, idet jeg nedskrev disse Skildringer, har været saare samvittighedsfuld overfor Sandheden — saa samvittighedsfuld som nogen Reisende, der efterat have gennemstreifet i aarevis paa Kryds og Tvers et fremmed Land, nedskriver sine Iagttagelser med det ene Maal for Øie at øge Kendskabet til den Jord, vi alle beboer.

H. B.

NOV 12 19[illegible]

DUE [illegible]

